

Secret Mission พลิกวิกฤตภารกิจลับ 1

แต่งโดย จิ้ง แมลงปีกแข็ง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-520-084-4

พิมพ์ครั้งที่ 1

ราคา 199 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร ดุษฎี ชัยเลิศ

บรรณาธิการเล่ม ภิญญาดา แซ่ตั้ง

กองบรรณาธิการ ภิญญาดา แซ่ตั้ง

พิสูจน์อักษร นิสาลล กรินชัย

ออกแบบปกและรูปเล่ม World Fantasy

ภาพปก -

ฟอนท์ <http://www.f0nt.com>

การ์ตูนท้ายเล่ม Redcomet

พิมพ์ที่ บริษัท โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์ (1987) จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย-จงถนอม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์: 0-2423-9999 โทรสาร: 0-2449-9561-3

<http://www.naiin.com>

จัดพิมพ์โดย

World Fantasy

บริษัท 1168 จำกัด

เลขที่ 29 ซ.รามคำแหง 30/1 (รามวิลล่า) แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ 10240

โทรศัพท์: 0-2732-3556, 0-2732-3557 โทรสาร: 0-2732-3558

<http://www.1168group.com>

E-mail: 1168publishing@1168group.com

ตำนานสำนักพิมพ์

เมื่อครูซโซ่เด็กหนุ่มผู้มีพลังลึกลับซ่อนอยู่ในตัว ได้เข้ามาค้นหาความจริงเกี่ยวกับพลังของตัวเองที่โรงเรียนเตรียมทหาร อาเธอร์ แต่เขากลับได้มารู้ความจริงอันน่าตกใจ? แถมยังต้องเข้ามาพัวพันกับสงครามระหว่างอาณาจักร!!! และยังถูกอัลเทล รุมเมทที่ไม่ค่อยจะปกติสักเท่าไร (ไม่ค่อยพูด พูดไม่รู้เรื่อง ชอบพูดคนเดียว) ตามติดทุกฝีก้าวอีก

งานนี้ครูซโซ่จะเอาตัวรอดได้หรือไม่ แล้วเขาจะสามารถควบคุมพลังที่อยู่ในตัวได้รึเปล่า ติดตามได้ใน Secret Mission พลิกวิกฤตภารกิจลับ

World Fantasy

ติดตามข่าวสารสำนักพิมพ์ 1168 กิจกรรมและโปรโมชั่น:

<http://www.1168group.com>

<http://www.facebook.com/1168group>

คุยกับพี่ชัย

ไม่รู้ว่ามีใครรู้จักไลท์โนเวลบ้างหรือเปล่า ที่จริงไลท์โนเวลเป็นนิยายเล่มเล็ก ๆ ขนาดเท่าฝ่ามือ ที่น่าจะมีจุดเริ่มต้นมาจากญี่ปุ่น ไลท์โนเวลเป็นนิยายที่ไม่เน้นภาษาบรรยายมากมาย แต่ดำเนินเรื่องด้วยบทพูดกับจังหวะชะส่วนใหญ่ หลังจากเขียนเรื่อง Unlucky จึงก็เริ่มสนใจนิยายไลท์โนเวล ด้วยวิธีการเล่าเรื่อง จึงว่ามันคล้าย ๆ หนังสือการ์ตูนนะ คือถ้าใครมีพื้นฐานการอ่านการ์ตูนมาก่อนหรือชอบดูอนิเมะแล้วพอมานั่งอ่านไลท์โนเวล จะเข้าใจมุกต่าง ๆ หรือจังหวะของคำพูดในนิยายได้เร็ว ทำให้อ่านสนุกขึ้น

จึงมีนิยายเรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นแนวที่ค่อนข้างจริงจัง น่อง ๆ ที่อายุน้อยลงมาจะอ่านแล้วไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร จึงก็เลยคิดว่า ถ้าเป็นไปได้อยากจะเอาเรื่องนี้มาเขียนใหม่โดยทำให้มันสนุกและอ่านเข้าใจง่ายขึ้น จนในที่สุดก็ได้มาเริ่มเขียนเรื่อง Secret Mission แล้วก็ผสมกลิ่นไลท์โนเวลนิด ๆ เพื่อให้เข้าใจง่าย

Secret Mission เป็นแนวแฟนตาซีออกไซไฟนิด ๆ ใช้ฉากเป็นยุคเกือบ ๆ ปัจจุบันแต่ล้าหน้าไปอีกนิดหน่อย เป็นเรื่องราวสามหนุ่มซึ่งจิ้งยกให้เขาเป็นตัวแทนของสามสิ่งในเรื่อง

ครูชโซ้ เป็นตัวแทนของมนุษย์ธรรมดาที่ดิ้นรนในการมีชีวิตกับข้อจำกัดของ 'ความไม่สมบูรณ์แบบ' แต่ก็แสดงให้เห็นว่า ต่อให้ไม่สมบูรณ์แบบแต่ทุกคนก็มีพลังในการที่จะใช้ชีวิตต่อไป

คาโลน เปรียบเสมือนยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลง เป็นตัวแทนของเทคโนโลยีที่เข้ามาทำอะไร ๆ ในชีวิตมันง่ายขึ้น แต่รู้สึกใหม่ว่าพอเรา

สบายมากเกินไปจนไม่ต้องพยายามทำอะไร แต่มันกลับทำให้ชีวิตของเรา
ไม่มีอะไรน่าตื่นเต้น ความเป็นมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อต่อสู้ มันก็ค่อย ๆ
แห้งเหือดลง

ส่วน อัลเทล เป็นตัวแทนของคนที่ยังเลือกเป้าหมายให้ตัวเอง
ไม่ได้ ดำเนินชีวิตไปเป็นเส้นตรง ทั้ง ๆ ที่หากเขาลุกขึ้นมาทำอะไรสักอย่าง
โดยมีเป้าหมายแน่แน่ว ชีวิตของเขาก็จะสนุกและมีสีสันขึ้นอีกเยอะเลย

เรื่องนี้รู้สึกว่าคุณเขียนเอาแต่ใจมาก (ฮา) แต่ก่อน...เวลาจึงเขียน
แฟนตาซี ต้องเดินป่าเก็บเห็ด ชี้อ่า ไข่ตะเกียง แล้วจู่ ๆ ก็รู้สึกว่า ไม่เอา
แล้ว อยากเข้าเมือง อยากเห็นความศิวิไลซ์ อยากดูทีวี มีโทรศัพท์ ไปไหน
มาไหนอยากนั่งรถบัส แต่อีกใจหนึ่งก็เสียดาย ทำยังไงจะได้เจอพ่อมด
ได้เห็นมังกร ได้เห็นคนใช้เวทมนตร์สู้กัน

อย่ากระนั้นเลย... ก็จับมันมาอยู่ด้วยกันซะเลยสิ

เอาแต่ใจจริง ๆ ...

จิ้ง แมลงปีกแข็ง

วารั่มกบท

“ครูช” ลูเซียเรียกหา พลังกวาดตามองไปทั่วสนามหลังบ้านด้วยความกังวล

“แม่คะ” โซเนียร์กระตุกชายเสื้อเธอไว้พร้อมกับชี้นิ้วไปยังชั้นวางกระถางดอกไม้ชนิดกำแพง เถาไม้เลื้อยที่ปกคลุมอยู่ช่วยปกปิดร่างเล็กที่หนึ่งขดตัวอยู่ตรงนั้นไว้ ลูเซียถอนใจด้วยความโล่งอก ขณะที่ลูคีสวิ่งออกไปเป็นคนแรก

“ครูช ออกมานะ รู้หรือเปล่าพี่กับแม่ตามหาเธอไปทั่ว” ลูคีสคว้าข้อมือผอม ๆ พร้อมกับดึงตัวน้องชายขึ้น แต่เจ้าของเสียงสะอื้นดูจะไม่ยอมง่าย ๆ

“ไม่เอานะลูคีส” ลูเซียปรามลูกสาวตัวน้อย แม้จะเห็นท่าทางขัดใจก็ตาม หญิงสาวก้มตัวลงจนสังเกตเห็นว่า บนท่อนแขนเล็กที่กอดเข้าอยู่นั้น มีรอยสีดำเหมือนรอยสักปรากฏอยู่โดยทั่ว เธอจึงเข้าใจเหตุผลที่ลูกชายต้องมาหลบอยู่ที่นี้ “โซเนียร์ ลูคีส เข้าไปในบ้านก่อนไป”

เด็กหญิงทั้งสองสบตากันเก๋ียงให้อีกคนไปก่อน เพราะถึงจะเป็นเด็กแต่ความเป็นพี่ก็ทำให้ห้วงโยนองชายทั้งคู่

“ไปเถอะเดี่ยวแม่กับครูชจะตามไป” ลูเซียย่าอีกรอบเด็กทั้งสองถึงยอมทำตาม “ไม่มีใครอยู่แล้วไม่เป็นไรหรอก ออกมาหาแม่เร็ว”

ศิระะเล็กที่ปกคลุมด้วยผมสีดำส่ายไปมา ก่อนหดตัวหนีจากเธออีก

“มันไม่ยอมหายไป” เด็กชายสะอื้น “ผมบอกทุกคนแล้วว่าไม่เป็นไร แต่ไม่มีใครเชื่อเลย ทุกคน... บอกว่ามันประหลาด”

ลูเซียมองลูกชายใช้หลังมือเช็ดน้ำตาที่ไหลเอ่อสองแก้มจนขอบตาแดงกำ

“ประหลาดตรงไหนกัน” ลูเซียดูก่อนยื่นมือเข้าไปจับข้อมือเล็ก รอยสีดำบนหลังมือปรากฏชัดเจนเป็นรูปลักษณะคล้ายตราของดาวหกแฉก ล้อมรอบด้วยอักขระวงกลม ขณะที่ส่วนอื่น ๆ คือริ้วสีดำพันเลื้อย “ดูสิ แม่จับแบบนี้ยังไม่เห็นเป็นอะไรสักหน่อย”

“แต่ว่าคนอื่น...”

“ช่างคนอื่นปะไร ถึงจะมีรอยพวกนี้ ลูกก็ไม่ได้ทำอันตรายใครเสียหน่อย”

เด็กชายก้มหน้า น้ำตายังไหลเอ่อ

“ทำไมมีผมคนเดียว ทำไมคนอื่นไม่เห็นมีใครเป็นแบบนี้บ้าง พวกพี่ก็ไม่มีใครเป็นแบบนี้”

ลูเซียมองลูกชายด้วยความหวังโย เธอยื่นมือเข้าไปเช็ดน้ำตาบนแก้มเปียก จากนั้นจึงถามลูกชายว่า

“ครูชสงสัยไหมว่าทำไมพ่อถึงมีผมสีขาว แล้วก็มียุยาว ๆ ด้วย” หญิงสาวพูดพลางทำมือเป็นหูยาว ๆ ทำให้ดวงตากลมใสเงยขึ้นเป็นครั้งแรก “แล้วพ่อก็ตัวโตมาก ๆ ด้วย คนอื่น ๆ นะไม่เห็นมีใครเป็นแบบนี้เลยจริงไหม”

“ก็พ่อเป็นดาร์คเอลฟ์นี่อะ” เด็กชายตอบเบา ๆ แม้จะไม่ได้เข้าใจ

เผ่าพันธุ์ที่ตัวเองพูดถึง แต่ใคร ๆ ต่างก็เรียกพ่อด้วยคำคำนี้มาตั้งแต่จำความ
ได้

“ใช่แล้ว เพราะว่าพ่อเป็นดาร์คเอลฟ์ถึงไม่เหมือนคนอื่น แต่พ่อก็
ไม่ใช่คนดูร้ายเลยจริงไหม”

เด็กชายก้มหน้าดูก่อนให้คำตอบอ้อมอ้อม

“พ่อชอบพูดเสียงดัง”

ลูเซียยิ้มแล้วใช้นิ้วหัวแม่มือไล้รอยสักสองขีดที่ได้ตาลูกชายอย่าง
แผ่วเบา

“แต่ไม่ว่าพ่อจะเป็นยังไงแม่ก็รักพ่อ และไม่ว่าลูกจะเป็นยังไงแม่
ก็รักลูกเหมือนกัน สำหรับแม่ลูกไม่ได้ต่างจากคนอื่นเลย”

“แต่ถ้าถ้าไม่มีรอยพวกนี้ คนอื่นก็คงไม่กลัวผม”

“สักวันหนึ่งพวกเขาจะรู้ว่า ต่อให้มีรอยพวกนี้หรือไม่ ลูกก็ไม่น่ากลัว
สักนิด มาเนีมา” พ่อเธออ้าแขนออก คราวนี้ร่างเล็กก็โผล่เข้ามาถอดเธอทันที
ลูเซียหัวเราะเบา ๆ เมื่อก้มลงจูบผมนุ่มที่รวบเป็นเปียเส้นเดียวสั้น ๆ อย่าง
รักใคร่ “ดูสิ ตัวเล็กนิดเดียว น่ากลัวตรงไหนกัน คนที่กลัวลูก คงเป็นพวก
ซี้ซลาดกันทั้งนั้น”

“แต่ถ้าทุกคนกลัว ผมก็จะไม่มีเพื่อนนี่ฮะ”

คำพูดหยอ ๆ กับใบหน้าที่แนบอยู่กับอก ทำให้ลูเซียรู้สึกผิดไปด้วย
เธอก็มีส่วนทำให้เด็กน้อยต้องแบกรับตราต้องคำสาปนี้ แต่ถึงจะสามารถ
ย้อนเวลากลับไปแก้ไขจุดเริ่มต้นในตอนนั้นได้ เธอก็คงไม่คิดจะเปลี่ยนแปลง
อะไรอยู่ดี ดังนั้นสิ่งที่ทำได้ในตอนนั้นก็คือการปกป้องลูกชายให้อยู่ในที่ที่
ปลอดภัยที่สุด

“สักวันหนึ่งลูกจะได้พบคนที่ไม่กลัวและเข้าใจในสิ่งที่ลูกเป็น”

คำพูดนั้นเรียกดวงตาสีน้ำตาลกลมโตเงยขึ้นมองเธออีกครั้ง

“จริงหรือฮะ”

“จริงสิจ๊ะ แล้วคนคนนั้นก็ให้ความสำคัญกับลูกมาก ๆ ด้วย” ลูเซีย
มองรอยสีดำบนท่อนแขนและใบหน้าของลูกชายที่ค่อย ๆ จางลงทีละน้อย

กระทั่งหายไป เหลือแค่ริ้วสีดำสองขีดใต้ตาทั้งสองข้างเท่านั้น และเมื่อ
ปราศจากรอยต้องคำสาป ไบหน้าเด็กน้อยก็ดูน่ารักน่าเอ็นดูเสียจนนึกว่า
เป็นเด็กผู้หญิง “เพราะฉะนั้นลูกต้องเข้มแข็ง เพื่อรอเวลาที่จะได้พบเขา
และเมื่อวันนั้นมาถึงลูกจะได้อยู่กับคนที่รักลูก และตัวลูกเองก็จะแข็งแรง
พอที่จะปกป้องเขาได้ด้วย”

Mission 1 :

ก้าวอย่างแห่งโชดะตะ

ปัจจุบัน

“นี่มันอะไรกันเนี่ย!”

เสียงตะโกนดังลั่นตามมาด้วยผีเสื้อดำโครม ๆ เด็กหนุ่มกึ่งเดินกึ่งวิ่งไปยังห้องของพี่สาว รูปร่างสันทัดกับใบหน้าออก ‘น่ารัก’ ผสมกับผมยาวที่รวบเป็นเปียเส้นยาวกลางแผ่นหลัง ทำให้น้อยคนนักที่จะมองปราดเดียวแล้วคิดว่าเป็น ‘หนุ่ม’ แต่สิ่งที่โดดเด่นยิ่งกว่ารูปร่างหน้าตาก็คือ รอยสักเล็ก ๆ สองขีดใต้ตา ซึ่งทำให้ดูเป็นเด็กหนุ่มตัวแสบมากขึ้น

ครูซโซ่ถือไวโอลินโมเดลอัศวินในชุดเกราะไว้ในมือ ซึ่ง... ตอนนี้นั้นดูไม่ค่อยเหมือนอัศวินเท่าไร เพราะโดนจับใส่ชุดกระโปรงลูกไม้ฟูฟ่อง แถมใครบางคนยังผูกริบบิ้นให้มันอีกด้วย พอมาถึงหน้าประตูห้องที่เขียนว่า ‘ห้ามรบกวน’ เขาก็กระซอกประตูเปิดออกทันที

“เรม! เรนเน! พวกเธอกล้าดียังไงมาทำกับลูกชายฉันแบบนี้...”

ทันทีที่ก้าวเข้าไปอย่างพร้อมอวลระวาดเต็มที่ ครูซโซ่ก็แทบสลักคำพูด สิ่งที่ปรากฏในห้องเต็มไปด้วยชั้นวางของจุกจิก ม้วนผ้าชนิดต่าง ๆ กับ

ของเย็บปักถักร้อย รวมถึงจักรเย็บผ้าตัวย่อม ๆ สีชมพูอีกสองตัว แล้วคนที่หันมาเป็นคนแรกก็คือเรม หนึ่งในพี่สาวฝาแฝดของเขา เธออยู่ในชุดนอนบางเบาชวนใจหาย บนศีรษะมีโรลม้วนผมสีชมพูกับสีฟ้าม้วนอยู่ทั่ว ที่สำคัญเขาดันเข้ามาตอนที่เรมกำลังเปลี่ยนชุดพอดี พี่สาวของเขาถลกชุดนอนแบบวันพีชขึ้นสูงจนชายกระโปรงลอยอยู่เหนือต้นขานวลเนียน ขณะที่เรมเห็นฝาแฝดคนรองเพิ่งจั่วเจียลุกจากเตียง ผมสีน้ำตาลอ่อนมีโรลม้วนเป็นเกลียวเต็มศีรษะเช่นกัน ชุดนอนแบบสายเดี่ยวเลื่อนหลุดจากไหล่ จนคอเสื้อที่คว้านลิกรันไปอยู่ในตำแหน่งแสนหวาดเสียว นี่ถ้ามีผู้ชายคนอื่นนอกจากเขาอยู่ในห้องนี้ ครูซโซ่คงควักลูกตาไอ้หมอนั้นออกมาแน่ ๆ นี่ถ้าไม่เพราะเขาถูกเลี้ยงมากับผู้หญิงตั้งแต่เกิด ป่านนี้เขาคงได้เสียเลือดทุกเข้าแหง

“นี่พวกเธอ” ครูซโซ่กัดฟันพูด “เป็นผู้หญิงหัดแต่งตัวให้มันเรียบร้อยหน่อยได้ไหม!”

“อะไรกัน เข้ามาในห้องคนอื่นเขาแล้วยังไวยวยอีก” เรมทำเอาทำปากยี่นกลับ

“ที่ฉันมาเพราะจะถามว่าใครอนุญาตให้พวกเธอเข้าไปยุ่งกับข้าวของของฉันต่างหาก แล้วดูนี่สิ” เขายื่นโมเดลในมือออกไปข้างหน้า แล้วพูดต่อด้วยซุ่มเสียงสั่นพร่าสะเทือนใจ “ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของฉันกลายเป็นแต่ตัวไปแล้ว โช้ อเล็กซานเดอร์ลูกพ่อ”

“โธจป่านนี้แล้วยังไม่เลิกตั้งชื่อให้ตุ๊กตาอีก” เรมแขวะ “เพราะแบบนี้ถึงยังหาแฟนไม่ได้สักคน”

“พูดเกินไปแล้วนะ เห็นอย่างนี้ฉันบอบบางทางอารมณ์นะจะบอกให้ แล้วดูสิ พวกเธอเอาสีอะไรมาป้ายก็ไม่รู้ ล้างยังงี้ก็ล้างไม่ออก”

“ก็แค่น้ำยาทาเล็บ”

“อะไรนะ หน้อยยายพีบ้า!”

“นี่พวกเธออะอะไรกันตั้งแต่เช้า เกรงใจห้องข้าง ๆ หน้อยสิ”

ครูซโซ่กับเรมหันไปมองคนที่ยืนแยกเขี้ยวอยู่หน้าประตู หญิงสาวผมสีดำเข้มกระเซอะกระเซิงท่าทางเอาเรื่อง คือลูกคีสพี่สาวคนรองของบ้าน

ลูคัสเองก็คงเพิ่งตื่นเช่นกัน แต่ถึงจะอยู่ในชุดนอนซึ่งเป็นเสื้อเชิ้ตด้วยยาวหลวมโคร่ง แต่ด้วยขนาดทรงอกที่ไม่น้อยนั้นก็ไม่ใช่ภาพที่ทำให้ครูชโซ่มองอย่างสบายใจอยู่ดี ทำไมเขาจะต้องตื่นมาในตอนเช้าแล้วเจอผู้หญิงแต่งตัววิบ ๊วแวม ๊ว เดินไปทั่วบ้านโดยเห็นเขาเป็นหัวหลักหัวตอแบบนี้ด้วย

ฉันเองก็มีหัวใจเหมือนกันนะเพีย!

“ก็ครูชสิคะ จู๊ ๊ว ก็เข้ามาอะอะไว้วาย” เรมฟ็อง

“ไม่ใช่ความผิดของฉันสักหน่อย ถ้าพวกเธอไม่เข้าไปยุ่งกับข้าวของของฉัน ฉันก็ไม่ไว้วายหรอก”

“งั้นเธอก็ลาออกจากโรงเรียนเตรียมทหารป่าเถื่อนนั้นแล้วก็กลับมาอยู่ที่บ้านสิ”

เด็กหนุ่มขบฟันกรอดเมื่อเริ่มเข้าใจแผนการของพี่สาว

“ทำไมฉันต้องลาออกด้วย เธอเองนั่นแหละที่ควรเลิกทำตัวเงี้ยวเสียที ไม่งั้นฉันจะชนข้าวของไปอยู่หอพักทั้งปีเลย”

“ดูสิ พอไปอยู่โรงเรียนป่าเถื่อนนิสัยเธอก็หยาบคายไปด้วย” เรมแบ่ปากน้ำตาคลอจนครูชโซ่ชักใจเสีย ก็ลองแม่คุณเล่นบทเจ้าน้ำตาที่ไรเขาต้องแพ้ทุกที “ดูสิเรนเน่ น้องชายแสนน่าเอ็นดูของฉันกลายเป็นอันธพาลไปแล้ว ฉันอยากได้ครูชตัวน้อย ๊ว ที่ใส่ชุดเมदनาร์ก ๊ว ที่ฉันตัด ไว้ผมแกละแล้วผูกริบบิ้นสีชมพูแสนสวย เรียกฉันว่า พี่จ๋า พี่จ๋า กลับมาจ้จ”

เรมพรวดเพื่อพลางประสานมือขึ้นเหนืออก โดยไม่สนใจอาการขลุ๊กของน้องชาย

“จากนั้นก็ทิ้งรูปให้ฉันถ่ายรูปเก็บไว้เป็นคอลเลคชั่น ฉันอุตส่าห์ทุ่มเทพุ่มพุกให้ครูชเติบโตขึ้นมาเป็นสาวงามเพียบพร้อม ไม่ใช่โตมาเป็นผู้ชายแบบนี้ โฮ โฮ”

“ไม่ต้องร้องนะเรม เรายังมีเวลาเปลี่ยนแปลงครูชอยู่นะ” เรนเน่ลูบไหล่คู่แฝดอย่างเข้าอกเข้าใจ ส่วนคนที่เกือบโตขึ้นมาเป็น ‘สาวงามเพียบพร้อม’ ได้แต่ขลุ๊กเกรียว

“ฉันเป็นผู้ชายมาตั้งแต่แรกแล้วเพีย ยายพีบ้า! พวกเรานั้นแหละ เลิกทำให้ชีวิตฉันสับสนเสียที!”

“ก็ครูชนะน่ารัก ในเมื่อพี่เห็นว่าน่ารัก พี่ก็ต้องชมว่าน่ารักสิ” เรม แหวโดยมีเรนเน่พยักหน้าสนับสนุน

“แล้วก็เลิกพูดคำว่า ‘น่ารัก’ กับฉันด้วย!”

“นายนี่มันอะอะไรว้ายเหมือนผู้หญิงจริง ๆ” ลูคีสั่งมั่งอย่างสังเวชใจ “ผู้ชายเขาไม่มานั่งไวยวายนะเพราะถูกใครบอกว่าไม่เหมือนผู้ชายหรือคะ หรือต่อให้นั่งกระโปรง แต่ถ้าข้างในเป็นผู้ชายซะอย่าง ยังไงก็เป็นผู้ชาย อยู่ดีนั่นแหละ นายนี่มันอ่อนหัดชะมัด”

พูดได้ทีนี้ยายพีบ้า เขาละก็เกลียดวิธีการพูดของลูคีสัก เพราะ มันถอดแบบมาจากพ่อไม่มีผิด ไอ้เรื่องพูดจากวนประสาทชาวบ้านไม่มีใคร เกินเสียละ เขาเองก็อยากถามกลับเหมือนกันว่า ถ้าอย่างนั้นทำไมผู้ชาย ทั้งโลกไม่นั่งกระโปรงให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลยละ คำตอบก็คือเพราะผู้ชาย ทั้งโลกไม่ได้อยู่ในบ้านที่มีแต่ผู้หญิงสติสติไม่ดีแบบเขานี่ไง

“จริงสิ นี่ก็อะไรออกพอดีเลย” เรนเน่ตบมือแปะ ก่อนจะก้มลงค้นหา อะไรวางอย่างจากถุงกระดาษใบใหญ่ “ครูชปิดทอมแล้วกลับมาอยู่บ้าน พี่กับเรมเลยเตรียมของขวัญพิเศษไว้ต้อนรับด้วยนะ”

ของขวัญชิ้นพิเศษนั้นหรือ ทำไมคำพูดนั้นทำให้ครูชโซ่รู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดีชอบกล

“นี่เป็นคอลเลคชั่นรับฤดูร้อนใหม่ล่าสุด สำหรับครูชโดยเฉพาะเลย นะ ทำดา!”

ครูชโซ่เชื่อว่าถ้ามีอะไรอยู่ในปากตอนนี้ เขาคงจะฟันมันออกมาทั้งหมดแน่ เรนเน่ดึงชุดวันพีชสีชมพูบางเบาออกมาจากถุง ชายกระโปรงระบาย ลูกไม้อย่างกับชุดตุ๊กตาบาร์บี้ฟูฟ่อง

“โอ้โฮ ไม่เลวนี่นา ฝีมือตัดชุดของพวกเธอพัฒนาขึ้นแยะเลยนี่ เรม เรนเน่” ลูคิสชะงักหน้าเข้ามาดูแล้วลูบศีรษะน้องสาวทั้งสองที่ทำหน้า ปลื้มอกปลื้มใจ

“พวกเราทำที่ชมรมใหม่หาลัยนะค่ะ ตั้งใจว่าจะเอาขึ้นร้านในเว็บไซต์ของเราด้วย แต่ว่ายังหานางแบบไม่ได้ เพราะงั้น... ครูชจ๋า”

เจ้าของช็อกลื่นน้ำลายอย่างผิดคอกับรอยยิ้มหวานหยด (เคลือบยาพิษ) ของพี่สาว

“ใส่ให้พี่ดูหน่อยนะจะ เด็กดีเด็กดี”

ล้อเล่นไซ้ใหม่เนี่ย... ครูชโซ่คิดขณะที่เงาของพี่สาวทั้งสามค่อย ๆ คืบคลานเข้าหาราวกับเงามัจจุราช

ทันทีที่เดินพ้นบันไดสู่ชั้นสอง โซเนียก็ได้ยินเสียงอะอะฟังไม่ได้ศัพท์มาจากห้องของน้องสาวฝาแฝด อึดใจต่อมาเธอก็เห็นครูชโซ่วิ่งพรวดพราดออกมาจากห้อง พร้อมกับหน้าตาที่ตื่นตระหนกสุดขีด เสื้อผ้ากับผมถูกดึงทิ้งจนเยิน

“ครูชจะไปไหนนะ ข้าวเข้าทำเสร็จแล้วนะ”

“ผมจะกลับมากินที่หลังอะ” เด็กหนุ่มกระโดดออกไปนอกระเบียง พอเห็นพี่สาวگردตามมา จึงรีบผลุบหายลงไปยังสนามด้านล่างอย่างรวดเร็ว

“หน้อย! หนีไปจนได้” ลูคัสชะโงกหน้ามองตามลงไปยังสนามหลังบ้าน เห็นเจ้าน้องชายตัวแสบวิ่งไปถึงรั้ว แถมยังหันมาแลบลิ้นให้ก่อนจะกระโดดข้ามรั้วออกไปข้างหลังบ้านด้วย

“พวกเธอนี่โตะ ๆ กันแล้ว ทำไม่ถึงได้ชอบแกล้งครูชอยู่เรื่อยเลย” โซเนียอดที่จะสาयหน้าให้กับน้อง ๆ ไม่ได้ พวกเธอถูกลี้นงดูด้วยกันมาตั้งแต่เล็กจนโต จึงมีความผูกพันและสนิทสนมคุ้นเคยกันมาก แต่สำหรับครูชโซ่แล้วไม่ว่าเวลาจะผ่านไปแค่ไหน เขาก็ยังรู้สึกว่าการเป็นผู้ชายคนเดียวในบ้านทำให้แปลกแยกอยู่ดี... ไม่สิ ไม่ใช่แค่นั้น แต่เพราะเขามีความ ‘พิเศษ’ กว่าพี่น้องคนอื่นอีกด้วย ดังนั้นสิ่งที่พี่ ๆ แต่ละคนทำได้คือ แสดง ‘ความรัก’ และ ‘สนิทสนม’ กับน้องชาย เพื่อไม่ให้เขาารู้สึกว่าตัวเองมีปมด้อย ถึงแม้ว่าบางครั้งการแสดงความรักจะแปลก ๆ ไปบ้างก็เถอะ

“หนูอุตส่าห์ตัดชุดนี้ให้ครูชโดยเฉพาะเลยนะค่ะ” เรนเน่ทำตาละห้อยเมื่อก้มลงมองชุดในมือ

“ไม่เป็นไรหรอกน่า ยังไงฉันก็ต้องจับครูชัสนี้ให้ได้ คอยดูเถอะ”
เรมกำหมัดแน่น ปรกภายในดวงตาลูกวาว โดยไม่สนใจอาการกลอกตาของ
พี่สาว

“รีบไปแต่งตัวแล้วลงไปกินข้าวได้แล้ว แม่กำลังรออยู่นะ”

ขณะที่โซเนียกำลังเดินไหลนองสาวฝาแฝดเข้าไปในห้องพร้อมกับ
อธิบายว่า ทำไมพวกเธอถึงควรเลิกตัด ‘ซุดสวย ๆ’ ให้น้องชายตัวเองเสียที่
ลูคัสก็มองผ่านหน้าต่างชั้นสองลงไป เห็นแม่กำลังยืนคุยอยู่กับบรูซไปรษณีย์
หุ่ยนต์อยู่ที่ประตูหน้าบ้าน ปกติแล้วพวกหุ่ยนต์ไปรษณีย์จะมาส่งจดหมาย
เวลาประมาณสิบโมงเช้า แต่นี่เพิ่งจะสองโมงเช้าเอง นั่นหมายความว่าจดหมาย
ที่นำมาส่งต้องเป็นจดหมายด่วนเท่านั้น

เจ้าหุ่ยนต์ยื่นจดหมายของยาวสีขาวให้ แม่อ่านชื่อที่เจ้าหน้าที่ของ
เล็กน้อย ก่อนจะพลิกดูด้านหลัง อาการยกมือขึ้นและริมฝีปาก บ่งบอกว่า
จดหมายฉบับนั้นได้นำข่าวอันน่าตกใจมาให้

ครูชัสน์ลงจากรถไฟฟ้าที่ใช้เดินทางจากแพลน เด็กหนุ่มเหลือบมอง
นาฬิกากลางลานสถานี ใกล้เคียงแล้วสิ วันนี้เขาจะไปตีตึกจูปีเตอร์ เพื่อฟัง
ประกาศผลสอบรอบแรกของนักเรียนเตรียมทหารที่สอบเข้าอาเธอร์ฟลาย
ซึ่งเป็นโรงเรียนเตรียมทหารอันดับหนึ่งที่เขาใฝ่ฝัน ถ้าปีนี้เขาสอบผ่าน อีก
สองเดือนข้างหน้าเขาก็จะได้เข้าเป็นนักเรียนปีสามของที่นี่

ถึงฟังแล้วไม่เห็นว่าเขาคิดจะย้ายไปเรียนเอาตอนปีสามแล้ว แต่
นั่นก็เพราะแม่กับพี่ ๆ ทำทุกวิถีทางเพื่อกักตัวเขาไว้ในโบรอันฮิล ครูชัสน์
ต้องยื่นกระดาษเดียวที่จะเข้าเรียนเตรียมทหารให้ได้ โชคดีที่เขาได้รับการ
สนับสนุนจากตาซึ่งก็เป็นทหารเก่า สุดท้ายแม่จึงยอมให้เขาเข้าเรียน
เตรียมทหารในโบรอันฮิล... แต่สำหรับเขาแล้ว แค่นั้นยังไม่พอ เป้าหมาย
แท้จริงของเขาต้องเป็นอาเธอร์ฟลายเท่านั้น

ภาพในความทรงจำนับตั้งแต่เขาเติบโตมา ทหารเป็นกองกำลังที่มี
อิทธิพลมากที่สุดในการปกครอง ทวีปยูไรติสถือเป็นทวีปที่มีอาณาจักร

ใหญ่ ๆ ปกครอง แถมแต่ละอาณาจักรก็ล้วนแต่เป็นผู้กุมเทคโนโลยี ทั้งเครื่องจักรและวิทยาศาสตร์ ยิ่งเทคโนโลยีพัฒนาเท่าไร ความน่ากลัวของมนุษย์ก็เพิ่มขึ้นเท่านั้น ปัจจุบันอาเธอร์เป็นอาณาจักรอันดับหนึ่งที่มีอิทธิพลสูงสุด รองลงมาก็คืออาณาจักรเซิร์ตและฟินไทม์ ตั้งแต่เมื่อห้าสิบกว่าปีก่อนที่อาเธอร์กับเซิร์ตได้เปิดสงครามต่อสู้กันอย่างหนักหน่วง ซึ่งความขัดแย้งอันเป็นชนวนเหตุ ถ้าให้ไล่เรียงแล้วคงมีเป็นพัน ๆ ข้อ แต่หลัก ๆ ก็มาจากความขัดแย้งทางอำนาจของคนใหญ่คนโตนั้นแหละ

พอสงครามประทุ อาณาจักรขนาดเล็กและเมืองพันธมิตรก็ถูกดึงเข้าสู่สงคราม ไบรอันฮิลซึ่งเป็นเมืองที่อยู่ใต้การปกครองของอาเธอร์จึงไม่อาจหลีกเลี่ยงการถูกโจมตีได้ในตอนนั้น ไบรอันฮิลถูกโจมตีอย่างหนัก ผู้คนต่างล้มตายมากมาย เด็ก ๆ ต้องสูญเสียพ่อแม่และกลายเป็นเด็กกำพร้า จนไบรอันฮิลกลายเป็นเมืองแห่งความตายนานนับสิบปี

กระทั่งสงครามยุติโดยอาเธอร์เป็นฝ่ายชนะ อาเธอร์จึงเสนอตัวเข้ามาฟื้นฟูไบรอันฮิลโดยการสร้างสถานที่ที่เรียกว่า 'แพลน' เพื่อเป็นที่อยู่อาศัยแก่ชาวเมือง แพลนเป็นเมืองขนาดย่อมที่มีพร้อมทุกอย่าง ตั้งแต่สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน รถไฟฟ้า รถโดยสาร พื้นที่ราชการ ย่านการค้า พวกเขาสร้างแม่น้ำและลำธาร ปลุกบ้านเรือนไว้อย่างเป็นสัดส่วนไม่ต่างกับเมืองใหญ่ทั่วไป แต่ว่า... เมื่อแหงนขึ้นมองท้องฟ้า สิ่ง que ทุกคนเห็นก็คือโครงเหล็กขนาดมหึมาที่กระจกยักษ์ครอบเมืองทั้งเมืองไว้ มันถูกสร้างโดยนักวิทยาศาสตร์ของอาเธอร์ พวกเขาต้องการทำให้แพลนเป็นเสมือนปราการหลบภัยที่แข็งแกร่งที่สุด ชนิดที่ต่อให้มีระเบิดปรมาณูหย่อนลงมา เมืองทั้งเมืองก็ยังปลอดภัย

พ่อของเขอาพยพแม่กับพี่ ๆ เข้ามาอยู่ที่นี้ตั้งแต่ก่อนที่ครูชโจะเกิด ส่วนหนึ่งก็เพราะพ่อเป็นทหารของอาเธอร์ระดับยศผู้พันและได้รับมอบหมายให้ดูแลพื้นที่ในแพลนด้วย พ่อจากไปขณะออกปฏิบัติภารกิจบางอย่าง การสูญเสียพ่อไปโดยไม่ทันเตรียมใจ ทำให้แม่โศกเศร้าจนถึงทุกวันนี้ ครูชโจะคิดว่าสาเหตุที่แม่ไม่ยอมย้ายไปไหน ก็เพราะแม่เห็นสถานที่

แห่งนี้เป็นตัวแทนของพ่อ และอยากอยู่กับพ่อตลอดไป

บางทีแม่อาจคิดว่าพ่อจะกลับมาสักวันด้วยซ้ำ... คิดแบบนี้ที่ไร
ครูซโซ่ปวดใจจัดทุกที

แต่ว่านะ! การสร้างแพลนก็เป็นความคิดที่ไม่เลวเลย เพราะหลังจากสงครามใหญ่ผ่านไป อาเธอร์กับเชิร์ตก็ยังคงมีเรื่องระหองระแหงกันไม่เลิก ถ้าต้องเปิดสงครามกันอีก อย่างน้อยพวกเขาก็ได้อยู่ในที่ปลอดภัย และนี่แหละคือสิ่งที่ทำให้กำลังทหารมีบทบาทอย่างมาก นอกจากนี้เทคโนโลยีกว่าสี่สิบเปอร์เซ็นต์ที่ถูกคิดค้นและสร้างขึ้น ล้วนแต่เป็นเทคโนโลยีที่ส่งเสริมการทหารทั้งสิ้น จนมีนักวิเคราะห์ออกมาวิพากษ์วิจารณ์ว่า หากเชิร์ตกับอาเธอร์สู้กันอีกครั้งละก็ อาณาจักรทั้งสองฝ่ายคงจะเหลือแค่เก้าตุลีนั่น ๆ

สถานการณ์ต่าง ๆ เริ่มคลี่คลายในช่วงปีหลัง เมื่ออาเธอร์และเชิร์ตเปลี่ยนผู้นำใหม่ ประธานาธิบดีของแต่ละอาณาจักรพยายามใช้การเจรจา มากกว่าอาวุธ ถึงไม่ได้รับประกันว่าพวกเขาจะไม่มีปัญหากันอีก แต่ผู้นำทั้งสองก็ให้ความสำคัญกับความปลอดภัยของประชาชนตนเองมากกว่าจะจัดเอาเทคโนโลยีสงครามมาทุ่มใส่กัน

โดยเฉพาะไอเด็ม ราฟาเอล ประธานาธิบดีของอาเธอร์คนปัจจุบัน เขาเป็นผู้ชายที่ออกจะประหลาดอยู่บ้างในฐานะผู้นำ แต่ก็ก็เป็นคนที่ทำทุกอย่างโดยยึดคำว่าสันติเป็นข้อแรก เขาเป็นคนที่ริเริ่มสร้างโรงเรียนเตรียมทหารที่เรียกว่า 'โซลด์เยอร์พาร์ค' ขึ้น ดังนั้นอาเธอร์ฟลายจึงเป็นโซลด์เยอร์พาร์คแห่งแรกที่เขาก่อตั้งขึ้น ครูซโซ่ไม่รู้ว่าจะบรรยายความสุดยอดของที่นี่ยังไง เพราะเขายังไม่เคยไปเห็นกับตา แต่จากที่ได้ฟังคำบอกเล่า นอกจากการฝึกสอนแบบโรงเรียนเตรียมทหารทั่วไปแล้ว ที่นี่ยังมีหลักสูตรน่าสนใจอีกมากมาย แม้ว่าพวกเขาจะต้องอยู่ในกฎระเบียบของโรงเรียนเตรียมทหาร แต่ด้านการศึกษาทุกคนสามารถเลือกเรียนแบบเจาะจงเฉพาะด้านได้ ที่สำคัญนักเรียนที่มีระดับการเรียนที่ดีพอ จะสามารถสอบเข้าเป็นหนึ่งในหน่วยรบพิเศษที่ถูกเรียกว่า 'อาเธอร์ฟลายโซลด์เยอร์' ได้อีกด้วย

หน่วยอาเธอร์ฟลายโซลด์เยอร์จะถูกเรียกสั้น ๆ ว่า 'เอเอส' มีภารกิจ และหน้าที่ไม่ต่างกับทหารประจำการ ดังนั้นเด็กหนุ่มสาวรุ่นใหม่ที่ยาก ค้นหาความเจริญก้าวหน้าจึงหลั่งไหลมารวมกันที่นี่

สำหรับครูโซไซแล้วอาเธอร์ฟลายไม่ได้มีดีแค่นั้น แต่สิ่งที่ทำให้เขา สนใจจริง ๆ ก็คือ อาเธอร์ฟลายเปิดรับนักเรียนไม่จำกัดชนเผ่า ไม่จำกัด สายเลือด ไม่ว่าจะรูปร่างหน้าตาภายนอกจะเป็นอย่างไร หรือ... มีความแตกต่าง จากคน ปกติ พวกเขาจะได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกับทุกคนทั่วไป

ครูโซไซใช้นิ้วโป้งไล่อรอยสักเล็ก ๆ สองขีดใต้ตา เขาจะไม่ยอมทำ ตัวเป็นไขในหินให้แม่กับพี่ ๆ ปกป้องไปจนวันตายหรอก เขาจะพิสูจน์ให้ ทุกคนเห็นเองว่า ต่อให้เขาเกิดมาแตกต่างจากคนอื่น เขาก็สามารถยืนหยัด อยู่ได้

สถานีรถไฟจากแพลนสันสุดแค่น้ำตัวเมืองไบรอันฮิล เพราะ ตอนที่เริ่มสร้างแพลนสัน สภาของไบรอันฮิลเสียหายอย่างหนักแม้แต่ สถานีรถไฟฟ้าต่าง ๆ ก็ถูกทำลายไปด้วย แต่เห็นว่าในปีหน้านายกเทศมนตรี มีโครงการที่จะทำเส้นทางเชื่อมต่อสถานีรถไฟใหม่ให้มุ่งเข้าสู่ตัวเมือง ไบรอันฮิลได้เลย

เป้าหมายแรกก่อนที่จะไปยังสำนักงานจูปิเตอร์ ครูโซไซไม่ลืมที่จะ แวะไปยังบริเวณจัตุรัสของเมืองเพื่อพบใครบางคน แต่พอเข้ามาถึงย่าน การค้าในบริเวณดังกล่าว เขาก็ต้องแปลกใจเมื่อเห็นผู้คนหนาตากว่าปกติ แล้วยังมีนายทหารในเครื่องแบบสีน้ำเงินกระจายอยู่ทั่วบริเวณด้วย

“ครูซ”

เด็กสาวที่มีผมสีน้ำตาลหยักศกมัดเกล้าสองข้างกำลังโบกไม้ โบกมือให้เขาจากอีกฝั่งถนน อัลซีโอเน่เป็นเด็กกำพร้าที่อาศัยอยู่ในโบสถ์ ของเมือง ทุกวันเธอจะมาทำงานพิเศษที่ร้านเบเกอรี่ ครูโซไซกับอัลซีโอเน่ รู้จักกันมาตั้งแต่สี่ขวบ และเธอเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวที่ครูโซไซไวใจมากที่สุด... ด้วยเหตุผลที่พวกเขาสองคนเท่านั้นที่รู้

“จะไปที่ตึกจูปิเตอร์หรือ” ไบหน่าน่ารักส่งยิ้มสดใสขณะวิ่งข้าม

ทางเดินมาถึงฟุตบอลที่เขายืนอยู่ ไม่ว่าจะมองยังไงครูชโซ่ก็คิดว่าอัลซีโอเน่ เหมือนเด็กอายุแค่สิบสองสิบสามเท่านั้น ทั้ง ๆ ที่เจ้าตัวอายุสิบห้าเข้าไปแล้ว “ฉันเพิ่งส่งขนมปังเสร็จเมื่อครู่นี้เอง อ้อ ฉันบอกคุณป้าเรียบร้อยแล้วว่าจะไปฟังผลสอบกับครูช คุณป้าเลยฝากพายมาให้ด้วย”

ลุงกระดาศที่ปากถุงม้วนพับไว้ถูกยื่นให้ พอครูชโซ่รับไว้ก็รู้สึกได้ถึงพายอุ่น ๆ ที่อยู่ภายใน

“ฝากขอบคุณคุณป้าด้วยนะ ฉันรีบออกจากบ้านมา ยังไม่ได้กินอะไรพอดีเลย”

อัลซีโอเน่ยิ้มแก้มปริเมื่อครูชโซ่ยื่นขนมเธอเบา ๆ หลังจากเด็กหนุ่มหยิบพายสับปะรดชิ้นมากัดได้คำหนึ่ง เขาก็อดที่จะสงสัยไม่ได้ว่าทำไมวันนี้คนในจัตุรัสถึงได้หนาตาคัน

“วันนี้คนเยอะจัง ถึงจะเป็นวันอาทิตย์ก็เถอะ” เขากัดพายอีกคำแล้วมองไปยังคนที่ยืนอยู่บนทางเท้า ทำทางเหมือนกำลังรอคอยอะไร

“เอ่ ครูชโซ่ไม่รู้หรือ ชาวทางที่บอกว่าวันนี้ไอเดม ราฟาเอลจะมาที่นี่”

ครูชโซ่เกือบทำพายในมือหล่น

“อะไรนะ ไอเดม ราฟาเอลจะมาที่นี่นั่นหรือ!”

“ฉันฟังข่าวที่ร้าน เห็นบอกว่าอาเธอร์จะเปิดตึกทำการทางทหารที่ไบรอันฮิล เขาก็เลยมาด้วยตัวเอง”

“อ้าว ก็ไหนดีก่อนเห็นมีคนออกมาประท้วงไม่ใช่หรือ ก็นี่กว่าล้มเลิกกันไปแล้วเสียอีก”

ครูชโซ่ก็เก็บใจว่าเขาพลาดเรื่องนี้ไปได้อย่างไร อาจเพราะช่วงนั้นเป็นเวลาปิดเทอม เขายังอยู่ที่โรงเรียนประจำเลยไม่ได้ติดตามข่าวอีกอย่างเรื่องการเปิดตึกทำการทางทหารนั้นเป็นข้อโต้แย้งระหว่างคนสองกลุ่มในไบรอันฮิลมานาน เพราะไม่ใช่ทุกคนจะสนับสนุนอาเธอร์ พวกเขาเป็นแค่เมืองพันธมิตร เลยต้องอาศัยความยิ่งใหญ่ของอาเธอร์เพื่อคุ้มครองความมั่นคง แต่ที่ว่าสงครามก็ทำให้เกิดกลุ่มต่อต้านขึ้นเช่นกัน คนกลุ่มนี้ให้เหตุผลว่า อาเธอร์เป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดการสูญเสีย โดยใช้เมืองเล็ก ๆ ที่

ไว้อำนาจเป็นโล่เพื่อรักษาอำนาจตัวเองไว้

“ไปตูกันเถอะ!” ครูซโซ่กล่าวอย่างกระตือรือร้น ขณะยัดพายุที่กินเหลืกลงในถุงจากนั้นก็ซุกไว้ในอกเสื้อ พออัลซิโอเน่ทำหน้าที่งเขาก็พูดต่อว่า “ไปดูไอเด็ม ราฟาเอลไง เธอไม่อยากเห็นหน้าเขาเหรอ ฉันอยากรู้ว่าเขาจะใส่หน้ากากสีขาวตลอดเวลาเหมือนตอนที่ออกทีวีหรือเปล่า”

“แต่ครูซต้องไปฟังผลสอบนะ”

“ข้าเหนื่อยไม่เป็นไรหรอกน่า” เขาไม่ยอมเสียเวลา รีบจุดมือเด็กสาวแทรกผ่านผู้คนเข้าไป

ตึกที่ว่า ครูซโซ่จำได้ว่าเมื่อก่อนมันเคยเป็นตึกบัญชาการทางทหารของไบรอันฮิล ตอนที่เมืองถูกถล่ม ตึกหลังนั้นก็ถูกทำลายไปด้วย บางทีการที่นายกเทศมนตรีเลือกใช้ตึกหลังนี้ อาจเพราะ...อืม ก็เพราะอาเธอร์นั่นแหละที่ให้เงินพวกเขาสร้างใหม่ ดังนั้นถ้ามันจะถูกมอบให้เป็นของอาเธอร์ก็ไม่แปลกหรือก ยิ่งเข้าใกล้ลานด้านหน้าอาคารเท่าไร ครูซโซ่ก็ยิ่งตื่นเต้น เพราะมีพวกทหารสวมชุดเกราะแบบหุ้มทั้งตัว ยืนเรียงรายอยู่ไม่ต่ำกว่าห้าสิบนาย

“ยอดไปเลย” ครูซโซ่ร้องอย่างทิ้งจิต ไม่ใช่ทิ้งตรงตึกรูปทรงคลาสสิกที่ถูกปรับปรุงขึ้นใหม่หรือขบวนรถที่มีการรักษาความปลอดภัยแน่นหนา แต่เขาปลื้มมาก ๆ จนน้ำตาแทบไหล ที่ได้เห็นโซลด์เยอร์อาเธอร์ตัวเป็น ๆ ต่างหาก

“ครูซ” อัลซิโอเน่กระตุกแขนเขาอย่างไม่ค่อยสบายใจ พอเห็นใบหน้าเขียว ๆ ของเด็กสาวเขาถึงนึกขึ้นได้

“เธอมองเห็นอะไรอีกแล้วเหรอ” เขาถามอย่างตกใจ “ขอโทษทีนะ ฉันจะรีบพาออกไปเดี๋ยวนี้แหละ”

แต่ยังไม่ทันขยับตัว ครูซโซ่ก็ต้องรีบคว้าไหล่เด็กสาวไว้ เมื่อจู่ ๆ อัลซิโอเน่ก็โงนแงงเข้ามาหาเขาอย่างคนที่พร้อมจะเป็นลมล้มพับ เม็ดเหงื่อผุดขึ้นบนขมับ ดวงตาสีน้ำตาลทองเบิกกว้างขึ้น ขณะที่นิ้วซึ่งสั่นระริกไป ยังเบื่องหลัง

“อันตราย”

เสียงระเบิดกึกก้องที่มาพร้อมกับแรงสั่นสะเทือนดังไปทั่วจัตุรัส ส่งผลให้กระจกทุกบานบนตึกแตกเป็นเสี่ยง เศษกระจกร่วงกราวลงมาราวกับสายฝน เพียงไม่กี่วินาที ทุกอย่างรอบตัวก็กลายเป็นความโกลาหล

“ครูช!” อัลซิโอเน่ร้องด้วยความตกใจ เมื่อเห็นเลือดไหลซึมจากแผลบนโหนกแก้มของเด็กหนุ่ม

“อย่าเพิ่งพูด” ครูชโซ่ตัดบท เขาจุดตัวอัลซิโอเน่ฝ่าผู้คนต่างวิ่งหนีเอาตัวรอด แต่เหตุการณ์ไม่คาดฝันยังไม่จบ เสียงระเบิดครั้งที่สองดังมาจากฐานอนุสาวรีย์กลางจัตุรัสนี้เอง แรงระเบิดส่งผลให้ฝุ่นผงฟุ้งตลบขึ้นไปในอากาศ ยอดแหลมของอนุสาวรีย์ค่อย ๆ เอนมายังจุดที่พวกเขายืนอยู่ และไม่มีทางหลบได้ทันแน่

ครูชโซ่กวาดตามองผู้คนที่ต่างอยู่ในอาการตกตะลึงจนไม่มีใครขยับแล้วไหนจะอัลซิโอเน่อีก ไม่มีทางเลือกแล้วเขาต้องเป็นคนหยุดมัน เด็กหนุ่มกำหมัดแน่น สายตาจ้องเขม็งไปยังสิ่งที่กำลังจะทรุดลงมา

ทันใดนั้น ใครคนหนึ่งก็ปรากฏขึ้นขวางข้างหน้า ครูชโซ่หยุดหมัดที่เตรียมชกออกไป เมื่อเห็นโซลด์เยอร์ในชุดเกราะชุด ๆ ซึ่งกำลังยื่นมือทั้งสองออกไปข้างหน้า เพื่อสร้างม่านพลังไฟฟ้าขึ้น ยอดแหลมที่เอนลงมากระแทกเข้ากับม่านไฟฟ้าส่งเสียงลั่นเปรี้ยง น้ำหนักมหาศาลที่กดทับลงมาถึงกับทำให้นายโซลด์เยอร์แทบทรุดลงไปกับพื้น เกราะที่หุ้มช่วงแขนราวไปถึงไหล่อย่างรวดเร็ว

“ถอยออกไป!” โซลด์เยอร์ในชุดเกราะอีกสองคนตะโกน พลังบดมือส่งสัญญาณให้ผู้คนหลบออกไปให้พ้นรัศมี อัลซิโอเน่ถูกนายทหารจุดตัวออกไปพร้อมกับคนอื่น ๆ “เธอก็รีบถอยออกไปด้วย”

เมื่อสติครูชโซ่กลับคืนมา ยอดแหลมขนาดใหญ่ที่ถูกหยุดไว้เหนือศีรษะเขาแค่มองก็เห็นดีตัวเอง และจากท่าทางที่รับน้ำหนักไว้อย่างสุดความสามารถของโซลด์เยอร์นั้น บอกว่าเขามีเวลาหลบออกไปแค่มองก็เห็นว่าที่เท่านั้น ทว่าสิ่งที่ครูชโซ่เลือกกลับไม่ใช่การหนี แต่เป็นการแทรกตัวเข้าไปอยู่ข้างหน้า

ระหว่างสองแขนของนายโซลด์เยอร์คนนั้นแล้วยื่นมือออกไป

“สลายสนามไฟฟ้าออกไปซะ” เขาสั่ง “เร็วเข้า ลุงรับมันไม่ไหวหรอก
ให้ฉันจัดการเอง!”

ครูซโซ่กลับหายใจรอ ด้วยไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะยอมทำตามหรือเปล่า
แต่จิตใจต่อมา่านพลังไฟฟ้าที่ขวางอยู่ก็สลายไป ส่งผลให้น้ำหนักมหาศาล
ของยอดแหลมนั้นกดทับลงมาบนแขนทั้งสอง ครูซโซ่ส่งเสียงคำรามในนาที
ที่เห็นรอยสักสีดำรูปดาวหกแฉกปรากฏขึ้นบนหลังมือ อาการแสบร้อนบน
ผิวหนังเตือนว่า รอยสีดำไม่ได้ปรากฏขึ้นบนหลังมือเขาเท่านั้น แต่มันได้
ขยายไปทั่วทั้งตัวเลยทีเดียว

เด็กหนุ่มรวบรวมพลังทั้งหมดที่มี แล้วเหวี่ยงน้ำหนักที่ถ่วงไว้ออกไป
ไปด้านข้าง ยอดแหลมขนาดใหญ่กระแทกลงกับพื้นได้ยินเสียงดังสนั่น
พอ ๆ กับความโกลาหลรอบตัว ครูซโซ่ผ่อนคลายใจด้วยความโล่งอก แต่
พอขยับตัว จู่ ๆ เขาเขามันก็ไม่มีแรงเอาตื้อ ๆ ทำให้ครูซโซ่เซไปข้างหลัง
อย่างช่วยตัวเองไม่ได้ จังหวะนั้นเองก็มีท่อนแขนหุ้มด้วยเกราะสอดเข้ามาจับ
ได้แขนเขาไว้ทันที

ครูซโซ่หายใจหอบพลางแหงนหน้าขึ้นมองศีรษะที่ปกปิดไว้ได้หมวก
เกราะ เขาไม่รู้ว่าทั้งคู่นั่งค้างอยู่แบบนั้นนานแค่ไหน กระทั่งรู้สึกว่ามีมือ
ที่สอดอยู่ใต้แขนเลื่อนขึ้นสู่ใบหน้า นิ้วหัวแม่มือกดลงบนรอยใต้ตา จู่ ๆ
กระแสไฟฟ้าบาง ๆ ไม่ทราบที่มาก็วิ่งปราดไปทั่วร่าง

เสียงอุทานของทั้งคู่หลุดออกมาพร้อมกัน ก่อนที่ต่างคนจะผงะไป
คนละมุม ครูซโซ่ก้มลงมองรอยสักสีดำบนหลังมือ พอเงยหน้าขึ้น กระຈก
บนหมวกนิรภัยของนายโซลด์เยอร์คนนั้นมีเงาส่องทอประกายพร่าง ๆ กลับมา
ทำให้ครูซโซ่เห็นว่าใบหน้าของเขาเองก็มีรอยสักขนาดใหญ่ปรากฏขึ้นจนทั่ว
แฉแล้ว โตนเห็นเข้าจนได้!

Mission 2 : กฎแห่งสายใย

เหตุการณ์ระเบิดเมื่อครูเปลี่ยนจัตุรัสกลางเมืองให้กลายเป็นสมรภูมิต่อหน้า ย่อม ๆ อาคารและตึกในบริเวณนั้นได้รับความเสียหายไปเกือบครึ่ง เจ้าหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ เร่งอพยพผู้คนออกไปและหาสาเหตุเบื้องต้นเท่าที่คาดเดาในตอนนั้นเชื่อว่าอาจเป็นฝีมือของกลุ่มต่อต้านใต้ดิน เพื่อข่มขู่ไอเด็ม ราฟาเอล และอีกไม่นานไบรอันฮิลคงต้องเตรียมแถลงการณ์ ไม่สิให้เรียกว่าสุนทรพจน์อันแสนยาวเหยียด เพื่อแสดงความเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกือบทำให้ท่านประธานาธิบดีมองเท่ง

แต่เรื่องนั้นช่างเถอะ ที่เขาต้องทำตอนนี้คือแก้ไขปัญหาของตัวเอง ครูชโซ่คิดขณะที่มองกลุ่มโซลด์เยอร์ของอาเธอร์ฟลายที่ยืนอยู่ห่างออกไป บางส่วนกำลังเข้าไปช่วยเคลียร์สถานที่และตรวจหาหลักฐานการก่อเหตุเพิ่มเติม

“ถอดไม่ได้ ตัวล็อกข้างในเสียหายต้องกลับไปให้ฝ่ายช่างที่ยานช่วยถอดออก”

นายโซลด์เยอร์บี บอกกับนายโซลด์เยอร์เอ ขณะพยายามดึง

หมวกเกราะออกจากศีรษะเพื่อน ก็นายคนที่ทำเป็นแท่ด้วยการเข้าไปปรับยอดอนุสาวรีย์ไว้นั้นแหละ สภาพเกราะท่อนบนของเขามีรอยร้าวและแตกเสียหาย บางส่วนมีประจุไฟฟ้าแลบแปล็บ ๆ ออกมาด้วย

“นายไม่ได้บาดเจ็บด้วยใช่ไหม” นายโซลด์เยอร์ซี ถามต่อ และคำตอบจากนายเอ คือส่ายหน้าไปมา...

ก็จะไม่ให้เขาพูดว่า เอ บี ซี ได้ยังไง ในเมื่อพวกนั้นสวมเกราะเหมือนกันแถมปิดหน้าปิดตา ส่วนสูงก็พอ ๆ กันอีก มองไกล ๆ แบบนี้แยกไม่ออกหรือกว่าใครเป็นใคร หลังจากพูดคุยกันอีกเล็กน้อย นายโซลด์เยอร์เอจึงถูกเพื่อนไล่กลับไปจัดการเกราะของเขา ส่วนที่เหลือก็แยกตัวไปช่วยคนอื่นต่อ

“ครูช” อัลซีโอเน้นกระตุกเสื้อเขาจากด้านหลัง “ผู้ชายคนนั้น เขา... เห็นใช่ไหม”

“มายยย มันไม่เห็นหรอก มันต้องไม่เห็น ครูชโซคร่ำครวญในใจ... แต่จะโกหกตัวเองทำไม ไอลุงนั่นเห็นเข้าเต็มสองตาเลยละ

“เขาจะสงสัยหรือเปล่า ฉันว่าเขาต้องสงสัยแน่ ๆ เลย”

“ขอบคุณมากอัล ขอขอบคุณที่ไม่ได้ความหวังอะไรฉันเลย...”

“เธอรออยู่นี่แหละ เต็มใจฉันมา”

ครูชโซ่สุดหายใจลึกก่อนจะเดินเข้าไปหานายโซลด์เยอร์ผู้นั้น แต่พอเขาเข้าใกล้รัศมี ศีรษะที่ก้มต่ำอยู่กับการสำรวจเกราะก็เงยขึ้น แล้วหมุนตัวกลับมาพร้อม ๆ กับก้าวถอยหลัง ทำราวกับเขาเป็นเชื้อโรคอะไรสักอย่าง

“เอ่อ...” ครูชโซ่อุบอิบ พอฝ่ายนั้นเอาแต่ยืนนิ่ง เขาก็ยังไม่รู้จะเริ่มเปิดประเด็นอย่างไร ทำเป็นเฉยแล้วปล่อยให้เรื่องเงียบไปดีไหมนะ แหม ก็แค่คนคนหนึ่งที่มีรอยสักโผล่ขึ้นมาเต็มตัว แล้วก็กลายเป็นซูปเปอร์มนุษย์เท่านั้นเอง ขนาดคนบ้านไฟไหม้ยังยกตู้เย็นหนีไฟได้ กับแต่ต่อมอะตริณาสีของเขาทำงานบกพร่องไปบ้าง มันก็คงไม่ใช่เรื่องแปลกหรืออะ

พอเขาขยับเท้าเข้าไปใกล้อีกก้าว นายโซลด์เยอร์ก็ถอยหลังออกไปหนึ่งก้าว...

“...”

หมายความว่าไงอะ? ครูชโซ่ทำหน้างงแล้วก้าวไปข้างหน้าอีกก้าว แล้วก็ใช่จริง ๆ ไอ้ลุงนั่นถอยหลังเพื่อรักษาระยะห่างทันที เฮ้ย ๆ นี่มันจะมากเกินไปแล้วนะเพี้ย เห็นฉันเป็นเชื้อโรคหรือไง! ไม่ได้ ๆ ใจเย็นไว้ บางทีตาลุงนี้อาจตกใจที่เห็นเขาโผล่เข้าไปรบกวนตบหน้าเป็นต้นไว้ด้วยมือเปล่าคาคา เป็นใครก็ต้องช็อกแหละน่า

“คือเงี้ยลุง คือว่าฉัน...” ยังไม่ทันที่ครูชโซ่จะพูดจบ คราวนี้นายโซลด์เยอร์คนนั้นก็เร่งสาวเท้าหนีอย่างรวดเร็ว “เดี๋ยวก่อนเช่ลุง ฉันยังพูดไม่จบเลย!”

อัลซีโอเน่ที่ยืนมองเหตุการณ์อยู่ห่าง ๆ เอียงคอไปด้านข้าง ขณะมองครูชโซ่ที่รีบวิ่งไล่ตามลุงโซลด์เยอร์พร้อมตะโกนบอกให้หยุด แต่กลับยิ่งทำให้อีกฝ่ายเร่งฝีเท้าหนีห่างอย่างไม่ลดละ

ครูชโซ่ยืนมือกับกำแพงข้างทาง ก้มลงหายใจหอบหนักพอ ๆ กับใครอีกคนที่คงจะเหนื่อยไม่แพ้กันเมื่อสังเกตจากไหล่ที่กระเพื่อมขึ้นลง พวกเขาหยุดในซอยแคบ ๆ ระหว่างอาคารสองหลัง และสิ่งแรกที่ครูชโซ่อยากถามก็คือ นี่พวกเขาทำบ้าอะไรกันอยู่เนี่ย!

“นี่ลุง!” เขาตะโกนไปยังคนที่รักษาระยะห่างด้วยอารมณ์ฉุนเฉียว “ฉันก็แค่มีเรื่องอยากพูดเท่านั้นเอง ทำไมต้องหนีด้วย”

พอเห็นฝ่ายนั้นยินยอมที่จะรับฟัง ครูชโซ่จึงถอนใจแผ่วเบา

“ที่ช่วยฉันไว้ก่อนหน้านั้น ขอบคุณมากจริง ๆ แล้วก็...” เด็กหนุ่มสูดหายใจลึก จากนั้นก็ก้มศีรษะลงจนต่ำพร้อมกับพูดตั้ง ๆ ว่า “ถือว่าคุณขอร้องละนะ ที่เห็นเมื่อครู่นี้ ลุงช่วยแกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นได้ไหม ถ้าขึ้นมีใครรู้ล่ะก็ ฉันต้องถูกแม่กับบริเวณไปตลอดชีวิตแน่ ๆ”

พูดออกไปแล้วครูชโซ่ก็ได้แต่กลั้วใจ ไม่รู้ว่าลุงโซลด์เยอร์จะเข้าใจสิ่งที่เขาพูดหรือเปล่า แต่ที่แน่ ๆ ถ้าแม่รู้ว่ามีคนเห็นเขาในสภาพนั้น เขาคงหมดสิทธิ์ออกจากไบรอันฮิลตลอดชีวิตจริง ๆ นั่นเป็นสาเหตุทั้งหลาย

ทั้งปวงที่แม่ไม่ยอมให้เขาเรียนเตรียมทหาร คอยปกป้องเขาไว้ให้พ้นหุบพันตาผู้คน ก็เพราะเรื่องนี้... เพราะเขาตันเกิดมาไม่เหมือนคนอื่นไง เมื่อไหร่ก็ตามที่อารมณ์ของเขาแปรปรวน ใจร้อยสั๊กบ้า ๆ พวกนั้นก็ปรากฏขึ้นพร้อมกับพละกำลังมหาศาล หลายปีมานี้ครูชโซ่พอที่จะควบคุมพลังและอารมณ์ของตัวเองได้ แต่แค่นั้นยังไม่พอ หายนะที่แท้จริงของรอยต้องคำสาปไม่ใช่แค่การปรากฏขึ้นเท่านั้น แต่บางครั้งมันก็ครอบงำเขา ชักนำให้เขาทำสิ่งน่ากลัวหรืออาจจะกลายเป็นบางอย่างที่อันตรายกว่านั้น

เขาสู้อย่างหนักเพื่อไม่ให้แม่ยอมเชื่อว่าเขาสามารถควบคุมมันได้ ถ้าจู่ ๆ ทุกอย่างต้องกลับไปนับหนึ่งใหม่ เขาคงไม่สามารถทำใจยอมรับกับความล้มเหลวได้อีกแล้ว

ความเจ็บปวดดำเนินต่อไปนานแค่ไหนก็ไม่รู้ นายโซลด์เยอร์ยังยืนหนึ่งไม่ไหวดัง แต่อย่างน้อยครูชโซ่ก็มั่นใจได้ว่าอีกฝ่ายรับฟังสิ่งที่เขาพูด

พูดอะไรหน่อยสิเพีย ทำแบบนี้มันใจไม่คืนนะ รู้หรือเปล่า!

จู่ ๆ เสียงดังโครกครากก็ช่วยทำลายบรรยากาศตึงเครียดได้อย่างชะงัก เอ่อ ว่าแต่ใช้เสียงท็องร็องหรือเปล่า... แต่เจ้าเสียงนั้นควรหยุดขึ้นอีกครั้งเพื่อยืนยันว่ามันดังมาจากที่ไหน

ครูชโซ่ทำตาปริบ ๆ ขณะมองคนในชุดเกราะหนึ่ง จากนั้นเขาก็รีบกำลงคั้นบางอย่างจากอกเสื้อ คิวักถูกพายที่เขาซุกไว้ออกมา ค่อย ๆ เดินเข้าไปหานายโซลด์เยอร์เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีการวิ่งไล่จับอีกรอบ

“ถ้าไม่รีบเก็บจ๊อบพายนี้ไว้ได้นะ” เขาพูดแล้วยัดถุงใบนั้นลงในมือให้ ศีรษะใต้หมวกนิรภัยกำลงเล็กน้อยก่อนจะเงยขึ้น ครูชโซ่พยายามส่งยิ้มอย่างจริงใจที่สุดเท่าที่ในชีวิตจะทำได้ ก่อนจะเลียบ ๆ เคียง ๆ ถาม “แล้วเรื่องที่ดินขอร้อง ลุงตกลงใช้ไหม”

ครูหนึ่งศีรษะใต้หมวกจึงขยับขึ้นลง เท่านั้นครูชโซ่ก็แทบเข้าอ๋ออันลงไปกองกับพื้นด้วยความโล่งใจ

“ขอบคุณนะ ขอบคุณมาก ๆ นั่นฉันไม่กวนล่ะ” ครูชโซ่แทบจะเดินสวนเลศออกไปจากซอย หากก็ไม่ลืมกลับมาพูดทิ้งท้ายอีกนิด

“อ้อ ตอนที่ลุงเอาตัวเข้ามาช่วยนะ เก่สุด ๆ ไปเลยนะ” เขากล่าวด้วยความชื่นชมจากใจ แล้วตัวนี้วิ่งไปที่อกตัวเอง “เห็นแบบนี้แต่ฉันก็เป็นนักเรียนเตรียมทหารนะ ปีหน้าฉันจะต้องไปเรียนต่อที่อาเธอร์ฟลายให้ได้ แล้วสักวันหนึ่งฉันก็จะเป็นแบบลุงนี่แหละ คอยดูก็แล้วกัน!”

พอร่างสันทตวิงจนทางเปียสะบัดจากไป นายโซลด์เยอร์จึงมองสิ่งที่คิดว่าน่าจะเป็น ‘สินบน’ ในมืออีกครั้ง...

อัลซีโอเนโบกมือรับเด็กหนุ่มที่เพิ่งกลับมา ก่อนจะถามด้วยความเป็นห่วง

“เขาวายังไงบ้างจ๊ะ”

“เขาสัญญาว่าจะไม่บอกเรื่องนี้กับใคร”

“เขาพูดแบบนี้หรือ”

“ก็ไม่ได้พูดหรอกนะ แต่เอาเป็นว่าเขาสัญญาว่าจะไม่บอกใครนะ”

ถึงครูซโซ่จะยืนยันแบบนี้ ทว่าอัลซีโอเน่ดูจะไม่วางใจนัก เพราะคนปกติทั่วไปพอเห็นอะไรที่แตกต่างก็มักจะรู้สึกว่ามันเป็นสิ่งที่น่ากลัวและต้องรีบกำจัดเสีย

“แต่ถ้าเขาผิดสัญญาขึ้นมา...”

“เขาไม่ผิดสัญญาแน่” ครูซโซ่ยืนยัน แล้วยิ้มเพื่อให้มั่นใจ “ก็ไม่รู้หรอกนะว่าทำไมเชื่อแบบนั้น แต่คนที่เอาตัวเข้าไปปกป้องคนอื่นโดยไม่คิดถึงตัวเอง ถ้ารักษาสัญญาไม่ได้ก็เกินไปแล้วละ”

“ถ้าครูซเชื่อแบบนั้น ฉันก็จะเชื่อด้วยก็แล้วกัน เอ๊ะ เดี่ยวก่อนนะจ๊ะ”

ครูซโซ่เลิกคิ้วขึ้นสูงเมื่ออัลซีโอเน่ยื่นมือเข้ามาแตะแผลบนแก้มคงเป็นแผลที่โดนเศษกระจกบาด สัมผัสอุ่น ๆ ทาบลงมาครู่หนึ่ง พอเด็กสาวลดมือลง ครูซโซ่ก็รู้สึกได้โดยไม่ต้องสำรวจว่าบาดแผลบนหน้าเขาหายไปแล้ว

“ขอบใจนะ มีเธออยู่ด้วยนี่ช่วยอะไรได้เยอะเลย”

เสียงไซเรนของรถพยาบาลกับหน่วยกู้ภัยวิ่งผ่านไป ทำให้ครูชโซ่กลับมาคิดถึงเหตุการณ์ระเบิดอีกครั้ง ตอนนั้นทหารปิดทางเข้าสู่จัตุรัสไว้โดยรอบแล้ว แต่ถึงจะมีแผงกั้นก็ยังมีชาวเมืองจำนวนไม่น้อยตลอดตึกข่าวยืนรออยู่รอบนอก พร้อมวิพากษ์วิจารณ์เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกันแข็งแรงแช่

“ไอ้พวกนั้นคิดแค่ผลประโยชน์ตัวเอง พวกมันไม่สนใจเลยว่าจะต้องทำให้คนไม่รู้โอ้หน่อไหนต้องเดือดร้อน ถ้าวันหนึ่งฉันได้เป็นทหารละก็ฉันจะไม่ปล่อยพวกมันไว้แน่” ครูชโซ่จ้องเขม็งไปยังความพินาศที่ถูกทิ้งไว้ถึงจะเป็นกลุ่มต่อต้าน มีอุดมการณ์สวยหรูยังไง แต่ถ้าใช้ชีวิตคนอื่นเพื่อให้ตัวเองไปสู่เป้าหมาย พวกนั้นก็แค่ฆาตกรดี ๆ นี่เอง ชาวเมืองพวกนั้นต่างก็มีครอบครัว มีคนที่เป็นห่วง แม้จะอยู่ในเมืองที่น่าจะมีความปลอดภัยสูง แต่ทุก ๆ วันผู้คนก็ยังต้องทนหวาดกลัวกับเหตุการณ์ไม่คาดฝันแบบนี้อีก

ยิ่งเห็นบุรุษพยาบาลสองคนช่วยกันห้ามคนเจ็บขึ้นรถฉุกเฉิน เห็นคราบเลือดบนถนนแล้ว ครูชโซ่แทบไม่อยากจะคิดว่า ถ้าคนที่ได้รับบาดเจ็บเป็นแม่หรือพี่ ๆ เขาจะทำยังไง นี่แหละคือเหตุผลที่เขาต้องแข็งแกร่งขึ้นมาก ๆ เพื่อสักวันเขาจะปกป้องคนเหล่านั้นด้วยตัวเอง

มือเล็กที่ยึดแขนเขาไว้บีบแน่นขึ้น เรียกให้ครูชโซ่ลดสายตาลงมองเด็กสาวข้างกาย อัลซีโอเนเองก็ไม่ได้สบายใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นไปน้อยกว่ากัน เปลอ ๆ เธอคงรู้สึกแย่ยิ่งกว่าเขาหลายเท่า เขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับครอบครัวของอัลซีโอเน แต่เท่าที่เดาเด็กที่อาศัยอยู่ในโบสถ์ล้วนแต่เป็นเด็กกำพร้าที่สูญเสียครอบครัวจากพิษสงคราม บางทีครอบครัวของเธอเองก็อาจจะ...

“ไม่เป็นไรหรอก ทุกคนต้องปลอดภัย” ครูชโซ่ให้กำลังใจ

“ถ้าฉันมองเห็นอนาคตได้ชัดเจนกว่านี้ จะดีกว่านั้นเหอครูช” ชุ่มเสียงแผ่วเบากับแววตาเศร้า ๆ เหลือบมองเขา “การเห็นว่าอะไรจะเกิดขึ้น โดยเฉพาะความตายของคนอื่น นั้นเป็นเรื่องที่ดีแล้วจริง ๆ นะเหอ”

ครูชโซ่พูดไม่ออกเมื่อเห็นถึงความโศกเศร้าของเด็กสาว... นี่แหละความลับของทั้งคู่ รวมถึงสายใยที่ทำให้เขากับอัลซีโอเนไม่เคยทอดทิ้งกัน

ในขณะที่เขาทุกข์ทรมานกับพลังที่ไม่อาจควบคุมได้ อัลซีโอเน่กำลัง
ทรมานอยู่กับพลังที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อการยับยั้ง การมองเห็นอนาคต
หรือสัมผัสถึงการเตือนภัยอันตราย ทำให้อัลซีโอเน่หวาดกลัวตลอดเวลา
หวาดหวั่นว่าอันตรายนั้นคืออะไร หวาดหวั่นว่ามันจะเกิดขึ้นกับใคร การรู้
ทั้งรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นแต่ไม่สามารถหยุดยั้งได้นั้น สำหรับคนที่คิดถึงแต่เรื่อง
ของคนอื่นอย่างอัลซีโอเน่ เท่ากับเป็นการทรมานเธออย่างเลือดเย็น

ครูชโซ่กุมมือเด็กสาวไว้ แม้จะสลายความเศร้าหรือเปลี่ยนแปลง
ชะตากรรมของทั้งคู่ไม่ได้ แต่อย่างน้อยชะตานั้นก็ผูกพันทั้งสองไว้ด้วยกัน
และเขาจะไม่มีวันทอดทิ้งเธอเด็ดขาด

“อัลเทล” ชายหนุ่มผมทองที่เข้ามาในยาน แล้วเดินไปนั่งบนม้านั่งยาว
ที่ข้าง ๆ มีนายทหารฝ่ายช่างกำลังช่วยถอดเกราะที่พังเสียหายให้ “เป็นไง
บ้าง มีคนบอกหรือนายเข้าไปช่วยคนตอนระเบิด”

เสียงหวีดเบา ๆ จากไขควงไฟฟ้าหยุดลง ชิ้นส่วนเกราะบนไหล่
ดีดตัวออกจากกัน ส่วนที่แตกเสียหายร่วงลงกับพื้นเสียงดังตุบ

“เรียบร้อยแล้วครับ” นายช่างกล่าว “ตัวล็อกเสียหายไปสองตัว แต่
เกราะก่อนบนเสียหายหมดเลย จะให้ผมช่วยถอดด้วยไหม”

“นายไปช่วยคนอื่นเถอะ เดี่ยวฉันดูหมอนี่เอง” คาโลนโบกมือให้
นายช่าง ก่อนจะช่วยปลดเกราะให้กับคนที่นั่งอยู่

“ราฟาเอลเป็นยังไงบ้าง” เสียงทุ้มจากใต้หมวกนิรภัยถามคำถาม
แรก

“มีคนเสนอให้พาเขากลับอาเธอร์ แต่เขาไม่ยอม” ชายหนุ่มถอนใจ
“เขาเป็นห่วงคนที่ได้รับบาดเจ็บก็เลยจะอยู่ต่อ จนกว่าจะได้รายงานความ
เสียหายทั้งหมด”

“รู้หรือยังว่าฝีมือใคร”

“อย่างที่คิดนั่นแหละ ฝีมือพวกใต้ดินที่ต่อต้านเรา” ชายหนุ่มดึง
หมวกนิรภัยออกจากศีรษะจนสำเร็จ

สิ่งแรกที่ปรากฏให้เห็นคือเส้นผมสีดำเข้มดูจืดจาง คล้ายยาวสยาย คลุมบวมไหล่กว้าง ยาวมากขนาดที่ส่วนปลายลงไปกองกับเบาะนั่ง ดวงตาสีน้ำเงินเย็นชาไม่ค่อยเข้ากับใบหน้างดงามสมบูรณ์แบบนั้นเลย นี่ถ้าไม่เพราะคุ้นเคยกันมานาน คาโลนก็คงอดร้อ้น ๆ หนาว ๆ กับอาการชำเลืองมองด้วยหางตาแบบนี้ไม่ได้

“วันนี้ราฟาเอลไม่จำเป็นต้องมากก็ได้” ชุ่มเสียงยังคงไพเราะ แม้ว่าตอนที่กล่าวกำลังหงุดหงิด

“ฉันเองก็เตือนเขาแล้ว แต่เขายืนยันจะมาให้ได้ บอกว่ามีเรื่องสำคัญอย่างอื่นต้องทำด้วยตัวเอง”

“เรื่องสำคัญอะไร?”

ยังไม่ทันที่คาโลนจะให้คำตอบ นายทหารนายหนึ่งก็โผล่เข้ามาจากประตูทางเข้า ในมือถือโทรศัพท์แบบที่ใช้ทางทหารไว้

“คุณคาโลนครับ มีคนอยากคุยกับคุณครับ”

อัลเทลมองตามชายเสื้อโค้ทยาวสีขาวที่ผ่านไป พอคาโลนรับโทรศัพท์และเริ่มพูดคุยกับปลายสาย เขาจึงกลับมาปลดเกราะหุ้มแขนออกที่ละชั้น ขณะที่ถอดเกราะอยู่นั้นปลิ้นสายตาก็เหลือบไปเห็นถุงกระดาษเล็ก ๆ วางอยู่ข้างตัว... ‘สินบน’ ของเขานั้นแหละ อัลเทลคลี่ถุงแล้วหยิบพายสับปะรดชิ้นหนึ่งออกมา คิ้วเขาขมวดขีดกันนิด ๆ เมื่อเห็นรอยกัดบนพาย ทำให้เขานึกย้อนไปถึงรอยสีดำที่ได้เห็น แถมยังพลังมหาศาลนั้นอีก

ในยุคที่เทคโนโลยีมีวิวัฒนาการตลอดเวลา ชีวิตของมนุษย์เองก็ถูกปรับเปลี่ยนไปด้วย มีคนจำนวนไม่น้อยที่เกิดมาพร้อมพลังพิเศษเหนือกว่ามนุษย์ทั่วไป แต่คนในสังคมส่วนใหญ่ยังไม่ให้การยอมรับผู้มีความสามารถพิเศษนัก ที่อาเธอร์เองเด็กหลายคนก็เกิดมาพร้อมพรสวรรค์ที่ไม่ต้องการ... เขากับคาโลนเองก็เป็นหนึ่งในนั้น

‘ถือว่าฉันขอร้องละนะ!’

อัลเทลนี้หน้ากับตัวเองเมื่อนึกถึงคำขอ

คาโลนส่งโทรศัพท์คืนให้นายทหาร แล้วเดินย้อนกลับมาเข้ามา

ในยานอีกครั้ง ภาพชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนเบาะนั่งกำลังกัดพวยชิ้นหนึ่งในมือแล้วเคี้ยวช้า ๆ สีหน้าไม่รู้อารมณ์ ทำให้เขาอดทักไม่ได้

“ไปเอามาจากไหนนะ”

“มีคนให้มา” คนหน้าเฉยตอบ

“เอ๋ ใครกัน?” คาโลนเกือบจะหัวเราะ เมื่อคิดว่ามีคนอาจหาญเข้าไปยุ่งกับพอมดแห่งอาเธอร์ฟลายด้วย ชายหนุ่มกัดพวยอีกคำ ดวงตาสีน้ำเงินยังอยู่ในอาการนิ่งคิด

“ผู้หญิงตัวเล็ก ๆ... ไว้ผมเปีย... มีรอยสักใต้ตา ทำทางแปลก ๆ”

คาโลนจินตนาการตาม แต่พอเอาทั้งหมดมารวมแล้วกลายเป็นผู้หญิงสักคน มันก็ออกจะแปลก ๆ อย่างที่พูด

“คงสวยดีนะ”

อัลเทลกินพวยคำสุดท้ายแล้วเคี้ยวอย่างครุ่นคิด จากนั้นก็พยักหน้าเนิบช้า

“สวยแบบแปลก ๆ”

ฮัตเซย์!

ครูชโซ่จามเสียงดังสนั่นจนคนที่เดินผ่านไปผ่านมาในตึกจูปีเตอร์หันมามอง

“ครูชเป็นหวัดเหรอ” อัลซีโอเน่ทาบมือกับหน้าผากเด็กหนุ่ม “แย่จิ้งพลังของฉันทักษะไขหวัดไม่ได้ด้วยสิ”

“ไม่เป็นไร สงสัยมีคนกำลังนินทามากกว่า” ครูชโซ่ปฏิเสธพลางทำจมูกฟูดฟิด พอดีกับที่ได้ยินเสียงประกาศจากโต๊ะประชาสัมพันธ์

“คุณครูชโซ่ เมทเจอร์ค่ะ”

เด็กหนุ่มแต่งตัวลุกขึ้นทันทีที่ได้ยินชื่อตัวเอง เขาไปถึงเคาน์เตอร์ที่มีกระจกกันไว้ครึ่งหนึ่ง แต่พอพนักงานหญิงมองเห็นเขา เจ้าหล่อนก็ก้มลงมองบัตรประจำตัวของเขาอีกครั้งอย่างไม่แน่ใจ

“คุณเป็นผู้ชายเหรอคะ?”

ครูชโซ่ปั่นหน้ายิ้มแบบเทพมิตรภาพ ถามจริง ๆ เกอะนี่เขามีส่วนไหนดที่เหมือนผู้หญิงกันหา

“ผมมาฟังผลสอบอะ” เขารีบเข้าเรื่อง “ผลสอบออนไลน์จากอาเธอร์ฟลายน่าจะออกแล้ว หมายเลขผู้เข้าสอบของผมอยู่ในบัตรประจำตัวที่ผมส่งให้เมื่อครู”

หญิงสาวกะพริบตาอีกครั้ง เหมือนพยายามตั้งสติ

“คะ... คะ”

ครูชโซ่ถอนใจเมื่อหญิงสาวกดหมายเลขลงในคอมพิวเตอร์ ในบริเวณประชาสัมพันธ์มีเด็กอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขาอีกหลายคนที่มารอฟังผลสอบ ที่จริงเขาสามารถไปดูผลสอบที่อาเธอร์ฟลาย หรือรอผลอย่างเป็นทางการในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้าได้ แต่ปัญหาคือการสอบครั้งนี้เขาแอบสอบโดยไม่ได้บอกครอบครัว ถ้าเกิดแม่รู้เข้าล่ะก็ เขาต้องโดนสวดหนักแน่ ๆ ไอ้เรื่องขอไปฟังผลสอบถึงอาเธอร์นะลืมไปได้เลย หรือถ้าต้องรออีกหนึ่งเดือน เขาก็คงขาดใจตายก่อนเหมือนกัน

ครูหนึ่งพนักงานสาวจึงเงยหน้าขึ้น พร้อมกับยื่นบัตรประจำตัวคืนให้เขา

“รู้สึกว่าคุณสอบจะยังไม่เรียบร้อยนะคะ ระบบยังไม่มีการออนไลน์ผลสอบเข้ามาเลย”

“อ้าว ทำไมงั้นล่ะ ก็ตามวันที่แจ้งไว้หน้าจะเป็นวันนี้ละ”

“ผลสอบจากโรงเรียนใหญ่ ๆ มักจะช้าแบบนี้แหละคะ บางทีก็มีการเลื่อนโดยไม่แจ้งล่วงหน้า ยกเว้นว่าจะโทรไปถามวันเวลาที่แน่นอนกับทางอาเธอร์ฟลาย แต่ว่า...” เจ้าหล่อนก้มลงมองจอคอมพิวเตอร์อีก “รู้สึกว่านักเรียนที่สอบผ่านแน่นอน จะมีจดหมายแจ้งให้ทราบก่อนผลสอบอย่างเป็นทางการจะออก”

“จดหมายงั้นหรืออะ” เขาทวนซ้ำ “สำหรับคนที่สอบผ่านเท่านั้นหรือ”

“คะ เพราะหลังจากสอบผ่านแล้ว นักเรียนที่จะเข้าเรียนในเทอม

ต่อไปต้องเข้ารายงานตัวก่อนเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์”

จากนั้นครูชโซ่ก็เดินคอตกลงกลับออกมาจากตึกจูปีเตอร์ โดยมีอัลซิโอเน่คอยพูดให้กำลังใจอยู่ข้าง ๆ

“ไม่เป็นไรหรอกน่า ยิ่งไงครูชโซ่ยังลุ้นได้ว่าจะมีจดหมายเรียกตัวหรือเปล่านี่นา อย่าเพิ่งยอมแพ้สิ ฉันมีลางสังหรณ์ว่าครูชต้องสอบผ่านแน่ ๆ”

“แต่ผลสอบอย่างไม่เป็นทางการ น่าจะสรุปผลมาเกือบสองอาทิตย์แล้วนะ ถ้ามีจดหมายจริง ก็ควรจะมาถึงตั้งนานแล้วสิ ถ้าปีนี่ฉันสอบไม่ผ่านอีกฉันก็คงหมดสิทธิ์แล้ว” พอคิดแบบนั้นครูชโซ่ก็ยิ่งหดหู่นิ่ง นิ่งชีวิตเขาต้องจบลงในเมืองเล็ก ๆ แห่งนี้โดยไม่มีโอกาสออกไปเห็นโลกภายนอกจริง ๆ นะเธอ

“ครูช” อัลซิโอเน่แตะมือบนไหล่เด็กหนุ่ม เมื่อเห็นสีหน้าราวกับว่าโลกใกล้สลาย “ต่อให้ไม่ไปอาเธอร์ฟลาย แค่ออยู่ที่ไบรอันฮิลก็ได้นี่นา”

“แบบนั้นมันไม่มีความหมายหรอก ฉันอยากไปอาเธอร์ ต้องเป็นที่นั่นเท่านั้น”

“แค่เพราะอาเธอร์มีคนที่น่าจะเหมือนเรานั่นแหละ”

ครูชโซ่จับความเศร้าในคำถามนั้นได้ ชายหนุ่มจึงได้แต่ตอบอ้อมอ้อม

“ฉันแค่อยากให้มีคนยอมรับในตัวฉัน”

“ต่อให้ไม่ต้องไปที่อาเธอร์ฟลาย ฉันก็ยอมรับครูชได้”

“ไม่ใช่แค่นั้นหรอกอัล” เด็กหนุ่มส่ายหน้า ขณะเดินจูงมือเด็กสาวเคียงข้างกันไป ในชีวิตเขามีผู้หญิงบ้วนเปียนอยู่ตลอดก็จริง แต่ไม่มีใครเหมือนอัลซิโอเน่ อาจเพราะทั้งคู่รู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก ไม่ว่าจะไปที่ไหนทำอะไร เขาก็จะเป็นคนเดินนำหน้าและจูงมือเธอแบบนี้เสมอ เพราะแบบนี้แหละเมื่อไหร่ก็ตามที่อยู่กับอัลซิโอเน่ ครูชโซ่ถึงรู้สึกที่ตัวเองเป็นผู้ปกป้อง เป็นลูกผู้ชายเต็มตัวอย่างที่แม่กับพี่ ๆ ไม่เคยมองเห็น “พ่อของฉันเป็นทหารของอาเธอร์ แม่กับพี่ ๆ ภูมิใจในตัวพ่อมาก ถึงพ่อจะตายไปแล้ว แต่ทุกคนก็ยังพูดถึง ชื่นชมราวกับว่าเขายังมีชีวิตอยู่”

พอพูดถึงพ่อที่ไร ครูชโซ่ก็ยิ่งรู้สึกต่ำต้อยเท่านั้น

“ฉันอยากทำให้ทุกคนเห็นว่าฉันเข้มแข็ง คุณเองแล้วก็ปกป้องคนอื่นได้ ฉันไม่อยากมีชีวิตอยู่ในบ้านที่ทุกคนเอาแต่พูดถึงคนที่ตายไปแล้ว” ครูซโซ่หันมาสบตาเด็กสาวแว่น “ฉันอาจไม่เก่งเหมือนพ่อ แต่ฉันก็มีวิถีทางของตัวเอง สิ่งที่คุณต้องการตอนนี้ก็แค่อยากได้โอกาสที่จะแสดงให้ทุกคนเห็น”

“ฉันเห็น” อัลซีโอเน่กระซิบ พลังเอนตัวเข้ามาแนบศีรษะกับต้นแขนเด็กหนุ่ม “ถ้าการเดินทางไปอาเธอร์ฟลายเป็นความตั้งใจของเธอ ฉันก็ไม่ห้ามหรอก แต่ว่า...”

“แต่ทำอะไร” เขาถามเมื่อสังเกตเห็นแว่นของเด็กสาวปรากฏสีระเรื่อ

“ถ้าครูซโซ่ไปที่นั่นแล้วได้พบคนอื่นที่เหมือนเธอ ครูซโซ่จะลืมนฉันหรือเปล่า”

“พูดอะไรแบบนั้น” นั่นเป็นการปฏิเสธที่หนักแน่นที่สุดจากปากครูซโซ่ “จะเจอใครฉันก็ไม่ลืมนเธอง่าย ๆ หรอกน้า”

“เธอสัญญาแล้วนะ” เด็กสาวซุนหัวก้อยขึ้น สีหน้าเปลี่ยนเป็นจริงจัง “เธอสัญญาว่าจะไม่ลืมนฉัน”

ครูซโซ่หัวเราะแล้วเกี่ยวก้อยอีกฝ่าย

“ก็ได้ แล้วถ้าเธออยู่ในอันตราย ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ฉันจะรีบไปช่วยทันทีแบบนี้สิไหม”

สิ้นคำสัญญาครูซโซ่ก็ได้เห็นยิ้มสดใสจากเด็กสาวอีกครั้ง

Mission 3 :

พุ่มาเยือน ความลับและพลังต้องดำสาบ

หลังจากไปส่งอัลซีโอเน่ ครูซโซ่ก็กลับมาถึงบ้านเพื่อที่จะเผชิญกับความ ‘สุดยอด’ สองเรื่อง เรื่องแรกคือ เขาได้รับข่าวดีสุดยอดว่ามีจดหมายจากอาเธอร์ฟลายส่งถึง ซึ่งหมายความว่าเขาสามารถสอบเข้าอาเธอร์ฟลายปีนี้ได้เป็นผลสำเร็จ อะฮ่า นึกอยู่แล้วว่าต้องสำเร็จ คนอย่างเขาถ้าลองตั้งใจจะทำอะไรสักอย่างก็ไม่มีทางแพ้ใครอยู่แล้ว ฮ่า ฮ่า ฮ่า

ส่วนเรื่องสุดยอดเรื่องที่สองก็คือ จดหมายฉบับนั้นวางอยู่บนโต๊ะ โดยมีแม่หนึ่งบั้นหน้าเขียนชಾಯูโกล์ ๆ ประกอบกับบรรยากาศที่ราวกับมีเมฆตั้งเค้ารอพายุใหญ่ และมีโอกาสสูงถึงสูงมาก ๆ ที่แม่จะไม่อนุญาตให้เขาไปอาเธอร์ฟลาย ฮือ ฮือ ฮือ

พวกพี่ ๆ ยืนออกันอยู่หน้าประตู โดยไม่มีใครคิดจะเข้ามาช่วยเหลือเขาสักคน แต่จะโทษพี่ ๆ ก็ไม่ถูก เพราะบทแม่จะโกรธขึ้นขนาดพอก็ยังเอาไม่อยู่

“ไหนอธิบายให้แม่เข้าใจหน่อยสิว่า จดหมายนี่คืออะไร”

ครูซโซ่มองจดหมายด้วยแววตาละห้อย แต่ก็ไม่คิดจะโกหก

“ผมสมัครเข้าอาเธอร์ฟลายเมื่อกลางเดือนก่อนซะ แต่ผมไม่ได้ไปสอบที่อาเธอร์หรอกนะ คนที่เป็นนักเรียนเตรียมทหารอยู่แล้วจะสอบในพาร์คตัวเองได้ ผมก็เลย...”

แม่หลับตาลงช้า ๆ รวากับเขาได้ทำเรื่องให้เธอปวดหัวใจ

“ทำไมลูกคิดแต่เรื่องจะเป็นทหาร”

ทำไมนะหรือ... ครูซโซ่มองกรอบรูปเหนือเตาผิงบนผนังห้อง ภาพผู้ชายตัวโตผิวสีเข้มตัดกับผมสีขาวยาวระต้นคอ ใบหูยาวแหลมบ่งบอกถึงเผ่าพันธุ์ที่ผู้ชายคนนั้นเป็น... ผู้พันเดโทนาเทอร์ เมทเจอร์ พ่อของเขา พ่อที่เคยเป็นนายทหารของอาเธอร์ พ่อที่เป็นวีรบุรุษของใครต่อใคร และก็ยังอยู่ในใจแม่ตลอดเวลา แม้ว่าเขาจะจากไปสิบกว่าปีแล้ว ครูซโซ่เกลียดห้องนั่งเล่นที่บ้าน เกลียดทุกอย่างที่มีความทรงจำของพ่อ แม่แต่เก้าอี้ตัวใหญ่ที่แม่นั่งอยู่ นั่นก็เป็นเก้าอี้ที่พ่อนั่งบ่อย ๆ ในตอนที่เขามีชีวิต แม่เก็บความทรงจำทุกอย่างของพ่อไว้ ขณะที่เขาเป็นได้แค่เพียงส่วนเล็ก ๆ ที่ซ่อนอยู่ใต้เงาของพ่ออีกที

“ทำไมล่ะอะ พ่อก็เป็นทหาร ตาก็เป็นทหาร ผมอยากเป็นบ้างก็ไม่เห็นจะแปลก” เขาอุบอับเมื่อพูดถึงคุณตาลีโอ ตาเองก็เคยเป็นทหาร แกรมยังเป็นทหารของอาณาจักรเซิร์ตซึ่งเป็นศัตรูของอาเธอร์เสียด้วย ตาเสียขาข้างซ้ายไปในสงครามก่อนจะผันตัวเองมาเป็นเจ้าของกิจการโรงแรมเล็ก ๆ ในเมืองชายแดน ครูซโซ่ได้พบตาเพียงปีละครั้งหรือสองครั้งเท่านั้น ยิ่งตอนเด็ก ๆ ตาแทบไม่เคยมาเยี่ยมพวกเขาที่ไบรอันฮิลเลย อาจเพราะ... ในฐานะพ่อตากับลูกเขย ตากับพ่อก็ไม่ค่อยถูกกันเท่าไร

“แต่แม่ไม่ได้เป็นทหารนี่จ๊ะ”

“โธ่แม่ซะ แม่เชื่อสิว่าผมทำได้นะ” หัวใจของเขาเร่งเร้า “ผมดูแลตัวเองได้ ผมไม่ทำให้ใครเดือดร้อนหรอก อาเธอร์ใกล้ ๆ แค่นี้เอง ผมจะขึ้นปีสามแล้ว ผมไปเรียนปีเดียวเอง”

“ครูซโซ่”

ถ้าเมื่อไหร่ก็ตามที่แม่เรียกชื่อเต็ม แสดงว่าแม่จะไม่ยอมฟังเหตุผล

อะไรทั้งนั้น ครูชโชมองของจดหมายสีขาวอย่างหดหู่ใจจนอยากร้องไห้ เขา
อุตส่าห์พยายามแทบตาย แต่พอความพยายามสำเร็จ เขากลับทำตามความ
ตั้งใจไม่ได้

“ผมควบคุมมันได้นะฮะแม่” เขากลับใจพูด สายตาลดต่ำลงมองแค่
พรม “ผมจะระวังตัวให้มาก ๆ ผมจะไม่ให้ใครรู้”

“แม่อนุญาตไม่ได้”

“ทำไมล่ะฮะ”

“ข้างนอกนั้นอันตราย โดยเฉพาะสถานที่ที่ลูกจะไป มีแต่คนไว้วางใจไม่
ได้ทั้งนั้น แม่จะไม่ยอมเสี่ยงให้ลูกออกไปจากที่นี่ แล้วต้องทนคิดว่าอะไรจะ
ตามมา”

“แม่กลัวว่าคนอื่นจะทำอันตรายผม หรือกลัวว่าผมจะทำอันตราย
คนอื่นกันแน่ จริง ๆ แล้วแม่ก็เห็นผมเป็นตัวประหลาดเหมือนกันใช่ไหม”

“ครูช” สีหน้าของแม่เปลี่ยนเป็นตกใจ

“ก็มันจริงนี่ฮะ ทั้งแม่ทั้งพี่บอกเองว่าสิ่งที่ผมเป็นไม่ได้แปลกประหลาด
บอกว่าผมเป็นแค่คนปกติธรรมดา แต่พอผมจะมีเพื่อนสักคน หรือทำอะไร
อย่างของคนอื่น ๆ ทำ ผมกลับไม่ได้รับ ‘อนุญาต’ ทุกที” ยิ่งพูดสิ่งที่อัดแน่น
อยู่ในอกก็ยิ่งหลั่งไหลออกมา “แม่พูดว่า ถึงพ่อจะเป็นดาร์คเอลฟ์ ถึงจะ
ต่างจากคนอื่น ๆ แต่พอก็ทำให้ทุกคนยอมรับได้ ผมเองถึงจะเกิดมาไม่เหมือน
คนอื่น แต่ให้ออกาสผมพิสูจน์ตัวเองบ้าง ผมก็พร้อมจะทำให้ทุกคนยอมรับ
ในตัวผมได้แน่”

ใบหน้าของแม่สลดลง มือที่วางอยู่บนที่พักแขนกำแน่นขึ้น ครูชโช
ไม่ยอมทำให้แม่ลำบากใจแบบนี้เลย แต่เรื่องนี้เขายอมไม่ได้จริง ๆ เพราะ
มันเกี่ยวกับชีวิตและอนาคตของเขา เขาทนถูกขังอยู่ในกรงแบบนี้ตลอดไป
ไม่ได้หรอก

“ยังไงแม่ก็ไม่อนุญาต แม่จะติดต่อไปทางอาเธอร์ฟลายว่าลูกขอ
สละสิทธิ์” ลูเซียยื่นคำขาด

“แม่!”

“ลูกจะไปที่ไหนก็ได้ แต่ต้องไม่ใช่อาเธอร์ จะทำอะไรก็ได้ แต่ต้องไม่เกี่ยวข้องกับทหาร ลูกไม่รู้หรือว่าสังคมของคนพวกนี้อันตรายแค่ไหน ไม่มีใครจริงใจกับคนที่แตกต่างจากพวกเขาจริง ๆ หรือ”

“ผมจะรู้ได้ยังไงในเมื่อเอาแต่ขังผมไว้ที่นี่!”

“ครูซ!”

จู่ ๆ โซเนียก็พรวดพราดเข้ามาในห้อง พวกพี ๆ มองเขาด้วยความตกใจ พอเขาลดสายตาลงมองมือตัวเอง ครูซโซ่จึงเห็นรอยสักสีดำปรากฏขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ เล็บของเขางอกยาวแหลมคมเหมือนกรงเล็บสัตว์ แล้วกลายเป็นสีดำเข้มทั้งหมด ยิ่งพอเงยหน้าขึ้นเห็นเงาตัวเองที่สะท้อนในตาของแม่ ครูซโซ่ก็รู้สึกว่ามีฝ้าน้ำโคลนขึ้นในดวงตาอย่างช่วยไม่ได้

“ครูซ!”

ลูเซียลุกขึ้นจากเก้าอี้ พยายามไล่ตามลูกชายที่วิ่งออกไปจากห้อง แต่พอถึงสนามหน้าบ้าน เธอก็ได้แต่ตกตะลึงเมื่อเห็นร่างว่องไวราวกับไม่ใช่มนุษย์กระโดดลี้ภัยไปจากรั้ว ลูคีสรีบเข้ามาขวางหน้าเธอไว้ไม่ยอมให้ตามไป

“หนูไปเองคะแม่” หญิงสาวกล่าว พลังกุ่มมือสันเทาของผู้เป็นแม่ไว้ พลังส่งสายตาไปยังเรมกับเรนเน่ ซึ่งรีบเข้ามายืนข้าง ๆ แม่ทันที

หลังจากลูคีสตามครูซโซ่ไป หัวใจของลูเซียก็ยิ่งโหยแห่ง ดูเหมือนว่ายิ่งเธอพยายามปกป้องครูซโซ่เท่าไร เขาก็ยิ่งดิ้นรนที่จะเป็นอิสระจากเธอมากขึ้นเท่านั้น

“ไม่เป็นไรหรือคะแม่ ครูซเขาเชื่อฟังพี่ลูคีสจะตายไป พี่กล่อมนิดหน่อยก็หายโกรธแล้วละ” เรมให้กำลังใจ แม้จะรู้ว่าไม่ได้ช่วยอะไรก็ตาม นึกแล้วเธอก็อยากตามไปติดกะโหลกน้องชายสักที ครูซโซ่ไม่รู้เลยว่าในบรรดาพี ๆ น้อง ๆ นั้น แม่ทั้งรักและเป็นห่วงตัวเองมากแค่ไหน

ยังไม่ทันที่เรมจะพาแม่เข้าไปในบ้าน รถยนต์สีดำมันวาวคันหนึ่งก็เข้ามาจอดเทียบนอกรั้ว ชายในชุดสูทสีดำท่าทางคล้ายบอดีการ์ดก้าวลงจากที่นั่งคนขับ จากนั้นจึงเดินอ้อมไปเปิดประตูด้านหลังโดยสารถู้ออกมา ลูเซียเห็นว่า

คนที่นั่งอยู่ในส่วนผู้โดยสารแบบที่นั่งหันหน้าเข้าหากันมีมากกว่าสองคน แต่คนหนึ่งนั่งอยู่ชิดมุมกระจกจึงมองไม่ถนัด แต่พอเห็นว่าใครกำลังก้าวออกมา ลมหายใจของเธอถึงกับสะดุดค้าง เลือดในกายเย็นเฉียบจับปล้น

ลูเซี่ยจ้องชายที่เดินตรงเข้ามา เขาสวมเสื้อโค้ทสีดำตัวใหญ่ แต่ไม่สามารถปกปิดเครื่องแบบสีน้ำเงินเข้มของทหารระดับสูงที่สวมอยู่ด้านในได้ และเมื่อเขาถอดหมวกสอดไว้ใต้แขน ลูเซี่ยก็เหมือนกับถูกสับเรียวแรงไปสิ้น

โซเนียร่วางถ้วยชาสำหรับแขกลงบนโต๊ะ พยายามเก็บคำถามเมื่อแอบมองชายที่ยืนอยู่หน้าเตาผิง เขากำลังดูภาพถ่ายต่าง ๆ ด้วยความสนใจ “จะให้หนูอยู่ด้วยไหมคะ” โซเนียกระซิบกับผู้เป็นแม่ “ไม่เป็นไรจะ ออกไปเถอะ ปิดประตูด้วย แม่อยากคุยกับเขาเป็นการส่วนตัว”

ถึงจะไม่ค่อยสบายใจ แต่โซเนียก็ยอมทำตามแต่โดยดี ลั่นเสียงปิดประตู ลูเซี่ยก็รู้สึกราวกับอากาศในห้องนั่งเล่นไม่เพียงพอจะใช้หายใจ “ฉันได้รับจดหมายจากอาเธอร์ฟลายเมื่อเช้า ที่ครูชโซ่ถูกเลือกเป็นฝีมือคุณโซ่ใหม่”

ร่างสูงหมุนตัวกลับมา ดวงตาสีน้ำเงินขยายขึ้นแล้วรีบปฏิเสธ “ผมไม่ได้เข้าไปยุ่งกับการคัดเลือกตัวนักเรียน จดหมายนั้นแสดงว่าครูชโซ่มีคุณสมบัติเพราะความสามารถของเขาจริง ๆ”

“ฉันไม่สน” ลูเซี่ยใช้ซุ่มเสียงเย็นชาโดยไม่คิดรักษามารยาท “ฉันจะไม่ให้ครูชโซ่ไปที่นั่นเด็ดขาด เสียใจด้วย... ท่านประธานาธิบดี”

“ทำไมไม่เรียกผมว่าราฟาเอล” เขาลดน้ำเสียงลงอย่างอ้อมอ้อม เขาไม่ได้มาที่นี่เพื่อทะเลาะกับภรรยาของเพื่อนรัก แต่ดูเหมือนหัวข้อที่กำลังจะคุยกัน ยังไง ๆ เขากับเธอก็ต้องมีปากเสียกันแน่

ราฟาเอลนั่งลงบนเก้าอี้สำหรับแขก ยกถ้วยชาขึ้นจิบพร้อม ๆ กับคิดวิธีหว่านล้อมหญิงสาว ในบรรดาเพื่อนสนิทที่สุดของเขาสามคน ภรรยาสองในสามของเพื่อนสนิทเขา กลับเกลียดชังหน้าเขาอย่างกับอะไรดี แล้วลูเซี่ย

ก็ถูกจัดให้อยู่อันดับหนึ่งในเรื่องนั้น หล่อนเกลียดเขาชนิดที่ต่อให้เขาตายต่อหน้า เธอก็คงไม่รู้สึกรู้สาอะไร

“คุณน่าจะจำข้อตกลงของเราได้ ต่อให้เดโทนาเทอร์ไม่อยู่แล้วก็ตาม”

“นั่นเป็นเรื่องที่คุณสองคนตกลงกัน ไม่ใช่ฉัน ครูชเป็นลูกของฉัน คุณพรากเดโทนาเทอร์ไปจากฉันแล้ว ครั้งนี้ฉันจะไม่ยอมให้คุณพรากลูกไปอีก”

“ลูเซีย...” ราฟาเอลพูดอย่างอดทน “นี่ไม่ใช่ปัญหาระหว่างผมกับคุณหรือเดโทนาเทอร์นะ แต่มันเป็นปัญหาของพวกเขาทั้งหมด”

“คุณคิดว่าฉันอยากเกี่ยวข้องกับคุณนักหรือ” หญิงสาวสวนคืน ปกติเธอเป็นคนใจเย็นกับทุกสถานการณ์ แต่ไม่ใช่กับผู้ชายคนนี้ และเธอจะไม่อดกลั้นโทสะที่มีต่อเขาเด็ดขาด “สิบสองปีก่อนคุณหลอกใช้เดโทนาเทอร์ และเขาก็ไว้ใจคุณ ทุ่มเททุกอย่างให้คุณ แล้วผลลัพธ์ที่ได้คืออะไร คุณส่งเขาไปตายโดยที่ไม่เหลือวแลเลย แล้วตอนนี้คุณยังมีหน้ามาหาฉัน เพื่อจะพาครูชโซ่ไปอีกคนนะหรือ ฉันไม่ยอมให้คุณฆ่าลูกฉันหรอก”

ราฟาเอลเม้มริมฝีปาก นี่ถ้าดวงตาลูเซียเป็นใบมีด ตัวเขาคงถูกเชือดเหวอะหวะไปทั้งตัวแน่ เขายอมรับว่ามีส่วนกับความตายของเดโทนาเทอร์ในเมื่อเป็นเขาเองที่ส่งเดโทนาเทอร์ไปทำงานลับ โดยไม่เอะใจเลยว่านั่นอาจเป็นกับดักที่ฝ่ายศัตรูวางไว้ และความผิดพลาดครั้งนั้น ก็ทำให้เขาต้องสูญเสียเพื่อนรักไปตลอดกาล เพียงแต่ว่าลูเซียไม่ได้คิดแค่นั้น เธอคิดว่าเขาหลอกใช้สามีของเธอ เพียงเพราะเดโทนาเทอร์เป็นดาร์คเอลฟ์ เป็นเผ่าพันธุ์ที่มีพลังกำลังและความสามารถสูงกว่ามนุษย์ปกติ เดโทนาเทอร์ทำให้งานของเขาถูกล่วงด้วยดีมาตลอด แต่เขาไม่เคยเห็นเพื่อนรักเป็นแค่เครื่องมีไว้คอยใช้งานอย่างที่ลูเซียกล่าวหา

“มันถึงเวลาแล้วลูเซีย ครูชโซ่ต้องไปกับผม นั่นคือสัญญาที่เดโทนาเทอร์ให้ไว้กับผม และนั่นเป็นเหตุผลเดียวที่ผมยังปล่อยให้ครูชโซ่มีชีวิตจนถึงตอนนี้ จริงอยู่ครั้งหนึ่งในตัวเขาเป็นลูกของคุณ แต่อีกครั้งหนึ่ง... ไม่ใช่”

ลำคอระหงเกร็งเครียดขึ้นทันที ราฟาเอลคิดว่าลูเซียคงพยายามที่จะไม่กรีดร้องใส่หน้าเขา หรือไม่ก็ชกเขาสักที

“ผมเข้าใจความรู้สึกที่อยากจะปกป้องครุชโซ่ แต่คิดให้ดี ๆ สิ คุณ จะซ่อนเขาไว้ที่นี่ตลอดชีวิตเหรอ แล้วถ้าวันหนึ่งคุณไม่สามารถปกป้อง หรืออยู่ข้าง ๆ เขาได้ล่ะ คิดไหมว่าถึงตอนนั้นชีวิตเขาจะเป็นยังไง มันอาจจะ เลวร้ายจนคุณคาดไม่ถึงก็ได้” ราฟาเอลเว้นคำพูดเล็กน้อย เพื่อให้หญิงสาว ขบคิด “แต่ถ้าครุชโซ่อยู่กับผม ผมจะสอนให้เขารู้จักวิธีใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่น ๆ และผมจะปกป้องเขาจากสิ่งที่คุณอยู่ในตัวเขา”

ครุชโซ่นั่งกอดเข่าอยู่ริมสระ ต้นไม้หนาที่บริเวณนี้ช่วยบดบังตัว เขาจากผู้คนได้เป็นอย่างดี เด็กหนุ่มแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้าเหนือแพลน โครงเหล็กมากมายที่สานต่อกันอยู่เบื้องบนให้ความรู้สึกเหมือนติดอยู่ใน กรงขัง เขาผ่อนลมหายใจ เมื่อมองเงาตัวเองในน้ำ รอยสีดำบนใบหน้าและ เนื้อตัวเริ่มจางลงแล้ว แต่หัวใจของเขายังคงหนักอึ้ง เขาจะทำอย่างไรต่อไปดี ครุชโซ่คิดแล้วซุกหน้าลงกับเข่าทั้งสอง

ผลัวะ!

“โอ๊ย!” เด็กหนุ่มร้องลั่นเมื่อจู่ ๆ ก็โดนหวดเข้าที่ศีรษะ เขาลูบหัว บ่อย ๆ กำลังจะหันไปเล่นงานคนที่ยืนอยู่ข้างหลัง ถ้าไม่เพราะเห็นว่าอีกฝ่าย เป็นใคร “ฟีลูคีส”

“เจ้าที่มเอ๊ย! นายนี่มันมีสมองเท่าเม็ดถั่วใช่ไหม แทนที่จะใช้สมอง คิดก่อนพูด ดันพูดไม่รู้จักรักคิด นายจะทำให้แม่ไม่สบายใจไปถึงไหน”

คนโดนดูหน้าจ้ำจันทน์ “เรื่องของผม ฟีไม่ต้องมายุ่งหรอก”

หว่างคิ้วลูคีสกระตุกยิก ๆ ก่อนจะฟาดให้อีกผลัวะ

“มันเจ็บนะ! ถ้าทำให้ผมมีแผลล่ะก็เริ่มกับเรนเน่ไม่ปล่อยฟีแน่!”

“ยายสองคนนั้นโอ้ นายจนเสียผู้เสียคนแล้ว เพราะจนถึงต้องมีฉัน คอยดัดนิสัยนะสิ เลิกทำตัวเหยะแหยะเป็นผู้หญิงเสียที นายเป็นผู้ชายหรือ เปล่าหา กะอีแค่เจอปัญหาหนิด ๆ หนอย ๆ ถึงได้เอาแต่วิ่งหนีแบบนี้”

“ผมนะเป็นผู้ชายเต็มร้อยอยู่แล้วล่ะนะ!” ครูชโซ่แยกเขี้ยวกลับอย่างเหลืออด ทะเลาะกันที่ไรลูคีสจะต้องยกเรื่อง ‘เป็นผู้ชายหรือเปล่า’ มาข่มเขาทุกที “ถ้าพี่จะมาซ้ำเติมผมก็ละ ผมไม่อยากฟังหรอก”

ลูคีสกอดคอกมองน้อยชายที่ลุกขึ้น แล้วเดินหนีไป

“แม่รักนายมากนะครูช” พี่เท้าของเด็กหนุ่มหยุดก็ “นายอาจคิดว่าคนอื่นไม่เข้าใจ แต่อย่าเหมารวมว่าแม่กับพี่ไม่รู้ลูคีสอะไร โดยเฉพาะแม่ยิ่งนายเจ็บปวดกับสิ่งที่ตัวเองเป็นเท่าไร แม่จะยิ่งเจ็บปวดกว่านายไม่รู้ก็เท่า”

ครูชโซ่ทำหน้าละห้อย ศีรษะลดต่ำลงเมื่อคิดถึงใบหน้าของแม่ก่อนที่เขาจะจากมา

“ผมไม่ได้อยากทำให้แม่เสียใจ และไม่ใช่ว่าผมไม่รู้แม่เป็นห่วง แต่...” ครูชโซ่หันหน้ากลับมามองพี่สาว “การปล่อยให้ทุกอย่างเป็นแบบนี้มันดีแล้วจริง ๆ เหนื่อยซะ ให้ผมอยู่ที่นี้ ไม่ต้องรับรู้ว่ามีอะไรเลวร้ายรออยู่ข้างนอก วันนี้ผมอาจมีพี่กับแม่ปกป้อง แล้ววันหน้าล่ะ วันที่ไม่มีใครคอยปกป้องผม แล้วผมต้องดูแลตัวเอง พี่คิดว่าคนเราจะสามารถลุกขึ้นมารับการเปลี่ยนแปลงได้ปุปบับแบบนี้หรืออะ”

“นั่นมันเรื่องของอนาคต” คำตอบของลูคีสฟังอ้อมอ้อม ราวกับเธอเองก็คิดเช่นเดียวกัน

“ผมไม่กลัวหรอกนะ ต่อให้มีคนรู้ว่าผมเป็นอะไร หรือต่อให้พวกเขาคิดว่าผมเป็นอันตรายจนต้องกำจัดทิ้ง トラบไตที่ปัญหาพวกนั้นเป็นสิ่งที่ผมต้องเจอเมื่อก้าวไปข้างหน้า ไม่ใช่การอยู่กับที่โดยไม่คิดต่อสู้หรือเปลี่ยนแปลงแบบนี้ ที่สำคัญ...” ครูชโซ่มองรอยสักจาง ๆ บนหลังมือตัวเอง

“ผมอยากรู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับผมตอนนี้คืออะไร บางทีข้างนอกนั้นอาจมีคนให้คำตอบผมได้ หรือไม่ก็อาจมีใครสักคนที่บอกได้ว่าจากนี้ไปผมจะทำยังไงดี ถ้าผมอยู่ที่นี้ผมก็ไม่มีวันได้คำตอบ เพราะฉะนั้น... ผมต้องออกไป”

ลูคีสมองประสานแววตาแนวแน่ของน้องชาย สุดท้ายเธอก็ต้องถอนใจอย่างยอมแพ้

“โซเนียพูดถูกจริง ๆ ด้วย ในบรรดาพวกเราทั้งหมด เธอน่าจะเหมือน
พ่อกว่าใครทั้งนั้น โดยเฉพาะเรื่องหัวรั้นดันทูริง”

“อะไรกันเล่า! ก็บอกไปแล้วแท้ ๆ ว่าเพราะอะไร ไม่ใช่ดันทูริงสัก
หน่อย มันคือวิถีทางของลูกผู้ชายต่างหาก” ครูซโซ่ตะโกนตอบกลับ เมื่อ
พี่สาวทำบรรยากาศซึ่ง ๆ เสียหมด “ไม่รู้ล่ะ ไม่ว่าจะยังไง ผมก็จะไปอาเธอร์
ให้ได้”

“เงินพี่กับโซเนียจะช่วยพูดกับแม่ให้ก็ได้”

ครูซโซ่เบิกตากว้างอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง

“จะ...จริงหรือ พี่จะช่วยพูดกับแม่จริง ๆ หรือ!”

“ไม่รับประกันว่าจะทำให้แม่ยอมหรือเปล่านะ แต่จะช่วยเต็มที่ก็แล้ว
กัน” ลูคีสยกมือขึ้นเกาหัวขิก ๆ นี่ขนาดยังไม่ได้เริ่มคุย เธอก็ชักปวดหัวแล้ว
แต่ยังไม่ทันขาดคำ จู่ ๆ ครูซโซ่ก็โถมตัวเข้าหาเธอเต็มแรงจนผงะ เด็กหนุ่ม
กอดเธอแน่นใบหน้าซุกอยู่แนบอก พอเห็นไหล่ทั้งสองสั่นสะท้าน หญิงสาว
ก็อดที่จะยิ้มออกมาไม่ได้ “โถ ๆ โทจนปานนี้ยังต้องชบอफीสาวร้องไห้อีก
หรือจะพ่อหนุ่มน้อย”

พูดกลางตบตีระชะที่ซุกอยู่แนบอกแปะ ๆ

“ใครร้องกัน ไม่ได้ร้องสักหน่อย!”

ถึงจะพูดแบบนั้นก็เถอะ แต่ลูคีสก็ยังได้ยินเสียงสะอื้นพึมพายของ
ใครบางคนอยู่ดี

ราฟาเอลกลับมาที่รถหลังจากคุยธุระเสร็จ พอรถเคลื่อนตัวออกไป
คนที่นั่งรอเขาตั้งแต่ก่อนหน้าจึงออกปากถาม

“เธอว่ายังไงบ้างครับ” คาโลนถาม แม้จะเห็นอาการผ่นลมหายใจ
จากท่านผู้นำสูงสุดแห่งอาเธอร์ก็ตาม

“เรอบอกขอเวลาทบทวนอีกสักหน่อย”

คาโลนมองกลับไปยังบ้านที่ถูกทิ้งห่างอยู่ข้างหลัง ตอนแรกเขาก็นึก
สงสัยว่าอะไรคือเรื่องสำคัญขนาดที่ราฟาเอลลงทุนมาด้วยตัวเอง ใครจะไปคิด

ว่านักเรียนปีสามที่สอบผ่านปีนี้ มีลูกชายผู้พันเดโทนาเทอร์ผู้แสนโด่งดังอยู่ด้วย คาโลนเคยพบผู้พันเมื่อตอนที่เขาอายุได้หกขวบ ทั้งผู้พัน ราฟาเอล และพ่อของเขาล้วนเป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่สมัยหนุ่ม ๆ

แต่สิ่งที่ทำให้คาโลนสนใจจริง ๆ ก็คือ เหตุผลที่ราฟาเอลให้พวกเขามาด้วย คงไม่ใช่แค่จะพามาแนะนำให้รู้จักกับลูกชายของเพื่อนที่ตายไปแล้วหรอก

“เด็กคนนั้นมีอะไรพิเศษหรือครับ” ชายหนุ่มถามเข้าประเด็น สีหน้าราฟาเอลเคร่งขรึมมากขึ้นเมื่อพยักหน้ารับ

“ครูโซไซ เมทเจอร์ มีความพิเศษไม่ต่างกับพวกเธอ และฉันจะทำทุกอย่างเพื่อพาเขาไปที่อาเธอร์ ก่อนที่จะมีคนอื่นคว้าตัวเขาไป” คำพูดของเขาเรียกความสนใจจากชายหนุ่มอีกคนที่นั่งเงียบ ๆ อยู่ชิดกระຈก “สิบห้าปีก่อน เราได้รับคำขอร้องจากคนในไพรดิซีให้ช่วยทำงานชิ้นหนึ่ง พวกเธอลองคิดว่าไพรดิซีไม่ชอบให้คนจากยูไรดีสเข้าไปยุ่งกับพวกเขา แต่ถึงขนาดยอมลงทุนขอร้อง แสดงว่าต้องเป็นเรื่องสำคัญมาก เราก็เลยปฏิเสธไม่ได้”

“งานอะไรหรือครับ” คาโลนถามด้วยความสนใจ

“เกี่ยวกับการเตียนตนหนึ่ง” ราฟาเอลพูดซ้ำ ๆ ราวกับจะให้ทุกคนในนี้ได้ระลึกว่า ‘การเตียน’ คืออะไร มันคือพลังงานเวทมนตร์รูปแบบหนึ่งที่ปรากฏให้เห็นเฉพาะในไพรดิซี เป็นพลังงานที่มีพลังแรงกล้าจนสามารถสร้างรูปร่างและมีความคิดเป็นของตัวเอง บรรดาพ่อมดและผู้ใช้เวทจึงต่างแสวงหาการเตียนเพื่อที่จะครอบครอง เพราะพลังของการเตียนจะช่วยเพิ่มพลังเวทมนตร์ให้ผู้ครอบครองยิ่งขึ้น

แต่ก็เพราะแบบนี้แหละ พวกพ่อมดแม่มดหรือนักเวท ลืมคิดไปว่าการครอบครองสิ่งที่มีความคิดเป็นของตัวเองนั้น ไม่ใช่เรื่องง่าย โดยเฉพาะการเตียนที่เคยผ่านการมีเจ้านายมาก่อน

“เราได้รับรายงานว่ามีพ่อมดคนหนึ่งถูกฆ่าตายโดยพ่อมดด้วยกัน เหตุผลก็ไม่มีอะไรมาก พ่อมดคนนั้นมีการเตียนทรงพลังตนหนึ่งในครอบครอง และมันเป็นที่ยอมรับของผู้ใช้เวทรายอื่น ๆ”

“พวกนั้นก็เลยฆ่าเขาเพื่อหวังจะชิงเอาการ์ดเดียน” เสียงทุ้มนุ่มจากคนที่นั่งเงยมาตลอดทางเสริม

“เอ้ ฉันไม่เคยรู้ว่าการ์ดเดียนเปลี่ยนเจ้านายได้ด้วย” คาโลนถามต่อ

“ถ้าผู้ครอบครองตาย จะถือว่าพันธะระหว่างการ์ดเดียนกับเจ้านายสิ้นสุด” อัลเทลอธิบายเรียบเรียง “และใครก็ตามที่สามารถเอาชนะการ์ดเดียนตานั้น พร้อมประทับสัญลักษณ์ลงบนตัวการ์ดเดียนได้ ก็จะถือว่าเป็นเจ้านายคนใหม่”

“พวกการ์ดเดียนขัดขืนไม่ได้หรอก”

“พลังแห่งพันธะสัญญามีอำนาจทรงพลัง ทำให้พวกผู้ใช้เวทมนตร์ควบคุมการ์ดเดียนเหล่านั้นได้... แต่ก็แค่ทางปฏิบัติ เพราะถึงจะถูกควบคุมแต่ไม่ได้หมายความว่าจิตใจของพวกมันจะภักดีไปด้วย”

“เรื่องนี้เกี่ยวกับเด็กที่ชื่อครุซโซ่ซังนี่หรือครับ” คาโลนถามไปยังราฟาเอล

“การ์ดเดียนของพ่อมดคนนั้นชื่อว่า ‘ไทเซล’ มันเป็นเสือด่าร้ายและทรงพลังมาก ตอนแรกพวกผู้ใช้เวทมนตร์ต่างตามล่ามัน แต่สุดท้ายก็เหมือนเอาชีวิตไปทิ้งเปล่า ไทเซลทรงพลังและโกรธแค้นจากการสูญเสียเกินกว่าจะถูกใครควบคุมได้ แต่พอพวกนักเวทหยุดตามล่ามัน... มันกลับเป็นฝ่ายตามล่าพวกนักเวทแทน”

“คุณก็เลยส่งผู้พันเดโทนาเทอร์ไปจัดการ”

ราฟาเอลแม้ริมฝีปากจนเป็นเส้นตรง ก็ขมวดขนกันราวกับได้ทำสิ่งผิดพลาดจนไม่น่าให้อภัยลงไป

“เดโทนาเทอร์เป็นคนจากเผ่าดาร์คเอลฟ์ อีกอย่างเขาเกิดที่ไพเรดิซ ดังนั้นถ้าเป็นเขาน่าจะเหมาะสมที่สุด แล้วเขาก็ไม่ทำให้พวกเราผิดหวัง ตามรายงานเมื่อสิ้นสุดภารกิจ เขาสามารถจัดการกับไทเซลได้”

“ฆ่าเลยหรือครับ?”

“ในรายงานระบุไว้แบบนั้น แต่จริง ๆ แล้วไม่ใช่ ฉันไม่รู้ว่าเดโทนาเทอร์

คิดอะไรหรือตกลงอะไรกับการ์เดียนตนนั้น แต่เขาไม่ได้ขำมัน แต่ย้ายวิญญาณของไทเซลเข้าไปอยู่ในตัวครูชโซแทน เขาให้เหตุผลแล้วว่า นั่นจะเป็นการรับประกันว่า ไทเซลจะไม่ทำร้ายใคร และเมื่อมันไม่ทำร้ายใคร ฉันก็สมควรจะให้มันมีชีวิตอยู่”

ความเงิบที่ติดตามมาพร้อมสีหน้าพิศวงจากคนฟัง ทำให้ราฟาเอลนึกอยากหัวเราะอีกรอบ เพราะเขาเองก็ยังสงสัยว่า ทำไมตอนนั้นเขาถึงเชื่อเดโทนาเทอร์ และยอมปล่อยให้ไทเซลมีชีวิตอยู่มาจนถึงตอนนี้

“สิ่งที่เขาทำถือเป็นเรื่องใหญ่มาก แต่ถ้าถึงขนาดยอมใช้ชีวิตลูกตัวเองมาเป็นตัวประกัน ฉันก็ไม่อาจเมินเฉยกับความตั้งใจของเขาได้ ฉันตกลงกับเดโทนาเทอร์ว่า ฉันจะยอมปล่อยให้ไทเซลไป แต่ว่าเด็กคนนั้นจะต้องอยู่ในสายตาฉัน ฉันเสี่ยงให้ไทเซลหลุดออกมาทำอะไรอีกไม่ได้ ฉันพยายามขอรับตัวครูชโซเข้ามาอาเธอร์ฟลายหลายครั้งแล้ว แต่ลูเซียไม่ยอม”

“ไม่มีแม่คนไหนจะไม่ห่วงลูกนี้ครับ” คาโลนคิดว่าตัวเองเข้าใจลูเซียทีเดียว “อีกอย่างถ้าเขาอยู่มาถึงทุกวันนี้ได้โดยไม่เคยก่อปัญหา เราก็คงน่าจะกังวลอะไร”

“ตัวเขาอาจไม่มีปัญหาหรอก แต่ฉันคิดว่าคนอื่นกำลังพยายามมีปัญหากับเขา สองเดือนก่อนมีรายงานว่ามีความสามารถพิเศษหลายรายหายตัวไป และเร็ว ๆ นี้หน่วยข่าวกรองของเราที่ประจำอยู่ในเซิร์ตได้ข่าวที่น่าเชื่อถือว่าเซิร์ตกำลังคิดจะกลับไปสานโครงการซูปเปอร์โซลด์เยอร์อีก”

“อะไรนะครับ” คาโลนกับอัลเทลอุทานออกมาพร้อมกัน โดยเฉพาะคาโลนซึ่งดูจะช็อกกับข่าวนี้นี้ทีเดียว

ราฟาเอลตั้งรูปถ่ายใบหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อโค้ท คาโลนรับรูปไปพลิกดู คนในภาพคล้ายเด็กผู้หญิงอายุราวสิบหกสิบเจ็ด ไร้ผมเปียยาวบนใบหน้ากับส่วนผิวที่พ้นจากเนื้อผ้า มีรอยสักสีดำปรากฏโดยทั่ว ดูจากภาพถ่ายแล้วน่าจะเป็นภาพที่ถูกถ่ายไว้โดยที่เจ้าตัวไม่รู้

“ครูชโซ เมทเจอร์ เป็นหนึ่งในผู้มีความสามารถพิเศษระดับสูง และ

ขอบอกว่าเจ้าเสือด้าในตัวเขามันไม่ได้อยู่อย่างสงบหรอกนะ ถ้าเอาข่าวการทดลองซูเปอร์โซลด์เยอร์กับการหายตัวไปของผู้มีความสามารถพิเศษมารวมกัน ฉันเชื่อว่าเชิร์ทต้องมีส่วนในการหายตัวไปแน่ ฉันไม่อยากเสี่ยงปล่อยครุชโซว์ไว้แบบนี้ แล้วให้เชิร์ทมาฉกตัวเขาไป จนทำให้เจ้าเสือด้าหลุดออกมาก่อเรื่อง เพราะถ้าเป็นแบบนี้ฉันคงทำผิดกับเดโทนาเทอร์เป็นครั้งที่สอง ด้วยการฆ่าลูกชายของเขา...”

อัลเทลจึงรูปถ่ายไปจากมือคาโลน ชายหนุ่มมุ่นคิ้วเมื่อเห็นคนในรูปชัด ๆ

“เด็กคนนี่คือคนที่เราพูดถึงหรือครับ” เขาถามขึ้นด้วยความประหลาดใจ

“ใช่ ตอนนี้นำพวกเรากำลังระดมกำลังเพื่อนำตัวผู้มีความสามารถพิเศษที่เหลือไปอยู่ในที่ปลอดภัย ฉันเองก็อยากบอกลูเซียไปตรง ๆ หรอก แต่เรื่องโครงการซูเปอร์โซลด์เยอร์จะรั่วไหลออกไปไม่ได้เด็ดขาด”

ราฟาเอลสบตากับคาโลนอย่างมีความหมาย ซึ่งทำให้ชายหนุ่มดูอึดอัดใจไม่น้อย

“ยกเขาให้ผม...”

จู่ ๆ อัลเทลก็พูดขึ้นมาอย่างไม่มีปรีชิลุ่ย

“หา” สองเสียงประสานขึ้นพร้อมกัน คาโลนต้องถามซ้ำอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ “เมื่อไหร่ นายว่ายกใครให้ นะอัลเทล”

“เขา...” ชายหนุ่มพยักพเอิดไปที่รูปถ่าย “ครุชโซว์ เมทเจอร์ ผมจะเฝ้าหมอนี่ให้เอง เพราะฉะนั้นคุณยกเขาให้ผมได้ไหม”

Mission 4 :

การทดสอบ ตัวเล็อก ทางเล็อก

หลังแยกกับราฟาเอลแล้ว อัลเทลกับคาโลนก็กลับไปรวมกับโซลด์เยอร์คนอื่น ๆ ที่มาจากอาเธอร์ พวกเขามียานขนส่งที่ใช้เป็นสถานที่รวมพลจนกว่าจะเดินทางกลับในตอนเย็น อันที่จริงกำหนดการเยือนไบรอันฮิลของราฟาเอลสิ้นสุดลงในวันพรุ่งนี้ แต่เพราะมีเหตุการณ์ระเบิดจึงต้องเลื่อนกำหนดกลับให้เร็วขึ้น ต่อให้ราฟาเอลพอใจหรือไม่ก็ตาม

อัลเทลยังไม่รู้เลยว่ากลับถึงอาเธอร์ เขาจะโดนกองวิฑยการล่นงานอะไรบ้าง โดยเฉพาะเรื่องทำเกราะพัง เพราะปีนี้เขาทำเกราะพังไปแล้วสามตัว จากเกราะสามรุ่นที่ถูกผลิตโดยด็อกเตอร์ฮิลโก้ คอสโม ที่มีกจะโฆษณาว่าเกราะที่ตัวเองสร้างทนทานอย่างกับรถถังหุ้มเกราะผสมไทเทเนียม (ซึ่งเขาเป็นผู้ทดลองที่ทำให้ท่านด็อกเตอร์หน้าแหกนับครั้งไม่ถ้วน)

แต่เรื่องนั้นถือเป็นเรื่องเล็ก เมื่อเทียบกับสิ่งที่เขาได้ฟังจากราฟาเอลถึงเด็กหนุ่มที่ถูกการ์เดียนสิง ในชีวิตการเป็นพอมดของเขาได้เจอพวกการ์เดียนและผู้ใช้เวทมนตร์แปลก ๆ มากี่มาก แต่การที่การ์เดียนเข้าไปอาศัยในร่าง

มนุษย์ได้ เขาก็เพิ่งจะเคยเห็นนี้แหละ แต่สิ่งที่ทำให้อัลเทลสนใจไม่ใช่แค่ การที่การ์เดียนเข้าไปอาศัยอยู่ในร่างมนุษย์ได้เท่านั้น แต่สิ่งที่ทำให้เขา เหมินเฉยไม่ได้ก็คือ...

‘ถือว่าฉันขอร้องล่ะนะ ที่เห็นเมื่อครู่นี้ ลุงช่วยแกลังทำเป็นไม่รู้ ไม่เห็นได้ไหม ถ้าฉันมีใครรู้ล่ะก็ฉันต้องถูกแม่กับบริเวณไปตลอดชีวิต แน่ ๆ’

เห็นได้ว่าครอบครัวเจ้านั้นพยายามกีดกันเขาออกจากผู้คน เพียง เพราะสิ่งที่เป็น ขณะที่เจ้าตัวกลับโหยหาการยอมรับ อัลเทลรู้ดีว่าความรู้สึก แบบนั้นเป็นอย่างไร

“อัลเทล!”

ชายหนุ่มหันไปตามเสียงเรียกดัง ๆ ด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“มีอะไร”

คาโลนถอนใจ ทำอย่างกับการคุยกับเขาจำเป็นต้องใช้พลังงานชีวิต สูงกว่าคนปกติ

“ฉันถามว่านายคิดยังไง ที่ราฟาเอลจะพาเด็กนั้นเข้ามาใน อาเธอร์ฟลาย”

“ถึงบอกว่าจะคอยดูให้ไง อีกอย่าง...” เขาเว้นคำพูดเมื่อปลายหางตา มองกลับไปยังคาโลนอย่างมีความหมาย “ใช้ว่าราฟาเอลจะไม่เคยเก็บตัว ปัญหาเอาไว้ในอาเธอร์ฟลายไม่ใช่หรื”

ดวงตาสีฟ้าอมเขียวของคาโลนเบิกกว้างขึ้น จากนั้นรอยยิ้มที่อ่าน ไม่ออกก็ปรากฏบนดวงหน้าคมสัน เขากับคาโลนรู้จักกันมาสิบกว่าปีแล้ว ตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้พบกันที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า อัลเทลก็จำไม่ได้จริง ๆ ว่าวันไหนบ้างที่คาโลนจะไม่พยายามเอาตัวเข้ามาวุ่นวายเรื่องของเขา หมอนี้ ชอบทำเหมือนตัวเองเป็นพี่หรือไม่ว่าก็พอเขาอยู่เรื่อย แต่ก็นั่นแหละ... เวลา สิบกว่าปีไม่ได้ผ่านไปอย่างไร้ความหมาย ถึงจะไม่ค่อยเต็มใจ แต่อัลเทล ก็ต้องยอมรับว่า คาโลน มิราจ เป็นคนที่เขาไว้วางใจมากที่สุดรองลงมาจาก ไอเดม ราฟาเอล

“งั้นเราไปทักทายหน่อยไหม” คาโลนกระแซะเข้ามาใกล้ ๆ พาด
ท่อนแขนรอบไหล่เขาเมื่อกระซิบข้างหูว่า “ไปทักทายเด็กนายไง”

พอเขาเขม่นสายตากลับ คาโลนก็ก้มลงมองนาฬิกาข้อมือ แล้วพูด
ต่อโดยไม่สนใจว่าเขาจะมีคำทักท้วงใด ๆ

“เหลือเวลาอีกนิดหน่อยก่อนที่จะกลับอาเธอร์ ในฐานะรุ่นพี่ ฉันว่า
เราน่าจะไปทำความรู้จักกับน้องใหม่กันดีกว่า”

ครูชโซ่ชะลอฝีเท้าลงจนหยุดนิ่ง ทำให้ลูคีสที่เดินนำหน้าอยู่หันมา
มองเขาด้วยความสงสัย

“เป็นอะไรไป รีบกลับบ้านเถอะ ปานนี้แม่เป็นห่วงแยแล้ว ได้ยิน
ประกาศว่าตอนบ่ายเขาจะปล่อยฝนลงมาด้วย”

ฝนที่ลูคีสพูดถึงก็คือฝนเทียม ภายในแพลนที่ถูกปกคลุมด้วยโดม
ขนาดยักษ์ทำให้ไม่ได้รับผลกระทบจากฤดูกาล ไม่ว่าจะเป็นฝนตก แดดออก
หรือหิมะตก ทำให้ต้องมีการจัดการระบบปล่อยฝนเทียมหรือแม้แต่ปรับ
อุณหภูมิภายในเพื่อให้ตรงกับฤดูกาลด้วย

“ผมอยากแวะไปหาอัลซีโอเน่หน่อยอะ” เขาพูด “พีกลับบ้านไป
ก่อน”

ลูคีสมองสีหน้าที่บอกถึงความลำบากใจด้วยเหตุผลบางอย่าง แต่ไม่
สามารถพูดได้ ซึ่งเป็นนิสัยส่วนตัวของครูชโซ่เสมอมา ขนาดความเป็นพี่น้อง
ก็ไม่ได้ทำให้เด็กหนุ่มยอมเปิดใจเล่าปัญหาของตัวเองโดยตรงไปตรงมา

“ก็ได้ แต่อย่ากลับตึกล่ะ ยังไงนายกับแม่ก็ควรจะคุยกันให้เข้าใจ
ถ้านายคิดจะไปอาเธอร์จริง ๆ นายก็ควรแสดงความตั้งใจให้แม่เห็น”

“ผมรู้อะ” ครูชโซ่ยืนยันหนักแน่น ก่อนจะเดินแยกไปอีกเส้นทาง
หนึ่ง จู่ ๆ ลูคีสก็ตะโกนไล่หลังมาว่า

“นายสารภาพกับอัลซีโอเน่หรือยังว่าแอบชอบเขาอยู่นะ”

ครูชโซ่สะดุดขาตัวเองกะทันหันจนหน้าแทบทิ่มพื้น พอตึงหลักได้